

שישרף הכל

רגעים בעתיד אפשרי

מאת אורי יואלי

ינואר 2016

אין לעשות שימוש מסחרי בטקסט זה או בחלקים ממנו ללא אישור המחבר

פעם האזעקה עובדת פעם לא. סאוחתוק. איך אפשר ככה. דבר אחד נורמלי הם לא יכולים לעשות.

כי כשהיא עובדת אין כלום, או בא משהו קטן, בום במרחק, כמו זיקוקים, ודווקא כשלא קורים הדברים הגרועים באמת, הרגעים של הפחד מוות. אבל עכשיו כבר אחרי.

יש איזה שקט בזמן הזה. האוזניים נרגעות מהמהומה שנכפתה עליהן, המוח אוטם עצמו. משאיות האספקה נוסעות שוב, עוקפות את המכתשים וההריסות החוסמים קטעים מהכביש. צריך להמשיך, להכריח את עצמך לזוז. יש דברים לעשות. מחלקים אוכל במרכז הסיוע של הכוח הרב לאומי, כדאי להגיע לשם מהר, לפני שיתחילו המכות.

ללכת מהר, לכבוש פנים במדרכה שחומות הבטון ועמודי המצלמות מסוככים עליה, בעקבות החיצים, האזהרות וההוראות בשלוש השפות. ביוור אוף סנייפרס, זה חשוב. להשתדל לא לדבר עם אף אחד אם לא ממש חייבים, לא לפגוש אף מבט. כלום טוב לא יצא מזה עכשיו. להגיע, לקחת את הארגז, מנת חירום סטנדרטית, לבדוק אם יש סיכוי לקבל עוד משהו, אם בלוח ההודעות מיישהו מציע משהו ששווה להתאמן עבורו, לחזור הביתה מהר, מהר, לא בטוח היום בחוץ.

שלטים מזהירים אותו חמישים מטר לפני המחסום, והוא מציית, כמובן, מאט, מרים את הראש לבדוק אם יש מישהו שהוא מכיר בעמדת הבידוק, כי אז יותר קל. אינשאללה הגבוה עם הקול המצחיק, אבל הפעם אין מזל. סטופ וור יו אר, ווקף, עצור, אירפא בלוזתך, הרם חולצתך. הכל פה מתוכנן לפיגועים שכבר היו, אסור להתעצבן, רק לשחק את התפקיד.

החדשים, כמו זה שמולו, ישר מזהים מי ותיק ומי לא, כולו מזיע בחליפת מיגון שגדולה ממידותיו, עוד לא רגיל לכל השמש הזאת שפה, נצמדים לפרוטוקול שהאזוניה מספרת להם, סדר הפעולות במפגש עם אזרח. לימדו אותם שכל אחד איום עד שיוכח אחרת, שהמוות שלך הוא הפרס שלהם. אוספים אותם מכל מיני מקומות בעולם ושולחים אותם הנה, ילדים שמחפשים פרנסה. שום דבר לא איכפת להם חוץ מכסף, ופה, אם אתה שורד, אתה יכול להגיע רחוק, איינטיפי יורסלפ, סטופ וור יו אר.

המכשיר סורק אותו ואת התעודה שהוא מציג. מישהו מאחורי זכוכית אטומה ושרוטה בודק את הפרטים. גבר. בן 50. לא ברשימת המבוקשים, התרעת סיכון נייטרלית. לא נושא נשק או מיכלים אטומים. אפשר להריח ממנו אלכוהול וזיעה, אין סימנים לחומר נפץ. הוא בא לכאן הרבה, ולא עושה בעיות. צמיד חד פעמי מודפס עבורו ונפלט מפתח המכונה. שלט מאויר מסביר איך לענוד אותו ולהיכן לזרוק את הניילון שמכסה על הדבק. קיפ איט און אט אול טיימס. בי סיפ, ויזיטור, וי אר היר טו אססיט יו.

לא סיכון. באמת. אם רק הייתה מכונה שיכולה לדעת מה קורה לו בתוך הראש. את כולכם הייתי הורג. טנק יו סר, שוקראן אווי יא סידי, הייתי רוצה לראות את הראש שלכם מתפוצץ, שיישאר מכם רק בשר קרוע, ורי וול, טנק יו. השומר כמו מכונה, לוחץ על כפתור והשער נפתח. כולם יותר טובים מהחדשים, אפילו הערבים, אפילו

המשוגעים, אפילו הדתיים, אפילו האלמנות, אפילו הנכים, אפילו עכברי החניונים. אבל גם אותם הוא היה הורג, שימותו כולם.

*

גבר בן 50. עדיין לא רקוב לגמרי אבל בדרך לשם, כרס קטנה צמחה לו בשנים האחרונות למרות שהוא לא אוכל הרבה, מוזרה וזרה לגופו השדוף. זאב בן דוד, ככה קוראים לו עכשיו, עדות לכך שסבו היה חבר בית"ר, פעם, כשעוד הייתה לכל זה משמעות. היום זה בעיקר משפט קבוע, זאב מינס וולף, בט איי אם נוט דיינג'רס, דונט וורי. בחורות אוהבות את זה.

הוא אחד מאלה שנשארו אחרי שהכל התפרק, למרות שהיה לו לאן לברוח. את הכל הוא ראה, ובכל זאת לא עזב, את הבלגן, ואת השפל הגדול, ואת המלחמה, ואת הקטסטרופה, ואת ניסיונות השיקום, ואת התוהו ובוהו של עכשיו, כולם נגד כולם ולאף אחד אין אשליה שיהיה בסדר. הוא מבוגר דיו כדי לזכור את השקט המדומה שהיה לפני, אבל לא זקן מספיק כדי שיהיה לו מלאי זכרונות תמימים וטובים להתרפק עליהם. ויש לו טראומה, טרגדיה גדולה שחווה, כמובן, כמו לכולם כאן.

מה שקרה היה צפוי, תוצאה מובנת מאליה של התסבוכת הרעילה שעדיין ממשיכה להזין את כל זה. הוא כבר מזמן לא מופתע, נטול תקווה או ציפיות. הוא שורד בתוך העיר המתרוקנת ומלאת ההריסות כי הוא עדיין לא מוכן למות וכי אינו מצליח לגייס את הכוחות להיפרד ולהמציא את עצמו מחדש במקום אחר. כנראה שהתרגל לחיים האלו, כי בדרך כלל, כשהוא לא מתעסק במה היה או מה יהיה, טוב לו.

*

על שפת הים, בין מה שהייתה תל אביב למה שהייתה יפו, בנו לפני כמה שנים את פארק המפגש. עשו תחרות בינלאומית, כמובן, ומשרד הולנדי קטן אבל איכותי זכה

בה. מקום שיאפשר לגשר על פערי התרבות ולנהל דו שיח גם בתנאי מלחמה ועימות מתמשך, זירה נינוחה ובעיקר בטוחה בתוך כל הכאוס. פינות חמד המאפשרות לשמור על הפרטיות בלי להיות מנותק לגמרי מהזירה ציבורית. כל כך הרבה כוונות טובות. כדי להתמודד עם איום הטילים, פצצות המרגמה והצלפים תוכננה מעין כוורת בטון ענקית שהונחה מעל פארק ציארלס קלור, תאים נפרדים שפתוחים רק בצד אחד ומעברים מוגנים ביניהם. היחידות מהן הורכבה יוצרו במפעל מתמחה ברוטרדם והובלו בספינה לכאן. עגרון צף בעל תא מפעיל ממוגן ירי פרק וערם אותן זו על זו תוך כדי הפגזה כמעט בלתי פוסקת. הדרך לשלום קשה ורצופה התנגדויות.

הנחת היסוד של התכנון הייתה שלא יורים ממערב, כי הים לא שייך לאף אחד. פתחי התאים הופנו לשם, מערבה, וכל כיוון אחר כוסה בשריון בטון עבה. פינות ישיבה ומשחק שובצו בתוך החללים המתומנים, יוצרות צורות של ספק ערבסק ספק מגן דוד, כמה סימלי. תצוגת מוזיאון האצ"ל, השריד האחרון לשכונת מנשייה, הוחלפה, והוא שופץ ושומר פעם נוספת, הפעם כמוזיאון החיים המשותפים שלכאורה היו ביפו לפני שפוצצה והוחרבה. צמחייה ים תיכונית נשתלה באדניות ענק. מצלמות שובצו בקירות, מחוברות למערכת אוטומטית לזיהוי סיכונים. כדי שהצבע לא ידהה בשמש הלבאנט הקשה הוכנס הפיגמנט לבטון כבר בשלב היציקה. טורקיז. הכל נראה מאוד יפה, אסתטי ומזמין. חמש מאות אנשים יכולים להתכנס בבת אחת, לנשום את אוויר הים, להכיר זה את זה, לדבר, לשבור את חומות האיבה. כנגד כל הסיכויים הוקמה פה יצירה ארכיטקטונית ייחודית שמעניקה תקווה לתושבי המקום המסוכסך הזה. היה טקס. היו נאומים. נתלה שלט.

קצת אחר כך חלה עוד הסלמה, עוד התדרדרות. אוניית מלחמה מצרית תקפה את החוף בפגזים כשמבנה הבטון החדש משמש לה מטרה מרכזית. לא הרבה מתו אבל

אף אחד לא טרח לתקן את הנזק, וכמובן שאחרי זה הפארק היה ריק רוב הזמן. בכל מקרה אף אחד לא באמת רוצה להכיר את מי ששונה ממנו.

עכשיו רוח הים שורקת במעברים שבין החללים דמויי המערות. השיחים והעצים מעוותים עקב רסס המלח ואור השקיעה הזוויתי בו הם נאלצים להסתפק. המצלמות שלא נהרסו בהפגזה נעקרו או הושחתו כדי לאפשר לזונות ולמסוממים לעשות את שלהם. כי הם התושבים החדשים של הפארק, המנצלים את מקומו המרכזי ואת התכנון המחוכם שלו לצרכיהם. בהתחלה ניסו להיאבק בזה, ואז ויתרו. יותר טוב ככה, שהם מתרכזים באותו מקום. לפני שנה פתחו תחנת חלוקת מזרקים וקונדומים במבנה המוזיאון, ובה באמת נפגשים ערבים, יהודים ומוכי גורל אחרים. זאב מעדיף את המקום הזה עכשיו, בעליבותו. נוה לו כאן יותר כעת.

הוא יושב באחד החללים העליונים, רגל אחת משוכלת תחתיו והשנייה מתוחה על ספסל הבטון המבוקע, מכרסם מחטיף הבוטנים הכלול במנת החירום אותה אסף קודם, שאריזתה הפתוחה מונחת למרגלותיו. אחד מהפגזים פגע בדיוק כאן, ושרידי הבערה עדיין ניכרים על הקיר בדוגמא מסוגנת שגוניה נעים משחור לסגול. זה יפה. קצת לנוח לפני שיחזור הביתה, קצת לנשום אוויר. הסיכוי שמישהו יטריד או ירצה ממנו משהו כאן נמוך. הנרקומנים מעדיפים להתכנס יחדיו והזונות פועלות בעיקר בחללים הנמוכים והפנימיים יותר. יש קצת דיבורים, צעקות וריבים שקולותיהם עולים משם, אבל לא שום דבר ברור, סתם בליל של שפות ומילים. דווקא פה, מעל הים והגלים, הוא מרגיש בטוח. הוא עוצם את עיניו, מנסה להרגיע את שרירי הפנים, למחוק כל הבעה ורגש.

אותך חיפשתי.

זאב מזהה את הקול ומחכה קצת עם פקיחת העיניים. הוא לא יודע אם מתאים לו עכשיו, לדבר ולשמוע. בכל הצעה חדשה יש סיכון. חוץ מזה, לא טוב להראות גלגל, עדיף לשחק קשה להשגה. ובכל זאת הוא עונה.

מה נשמע? מסתובב?

מסתדר. אתה פנוי הערב? יש סיור שאני לא יכול לעשות. משהו לא גדול.

אמריקאים?

טורקים.

טורקים עוד לא היה לו. יש דווקא הרבה עכשיו, כל הזמן יותר, אבל הם בדרך כלל בוחרים מדריכים ערבים. זה מעניין. לא שהוא סומך יותר מדי על ג'וני. איתו הכל זה כסף ואינטרסים, אסור להאמין לשום דבר שהוא אומר, הוא ימכור אותך בלי לחשוב פעמיים.

ג'וני מתפרנס מתיירות מלחמה, מלשווק לאנשים סיפורים מעניינים ותחושה של סכנה. הוא מוביל אותם במסלול קבוע פחות או יותר, דרך תחנות עליהם רובם שמעו במהדורות חדשות, זירות של טרגדיות והרג. גופו מעוות ופגוע. הוא נשען על מקל ופניו עקומים, עין אחת פעורה תמיד. זה עוזר לו להתפרנס, מגדיל את הטיפים. הוא מספר לתיירים שנפצע בעימות עם המשטרה, או שבהפגנה, או שבהפגזה, לפי מה שמתאים להגיד. אבל זאב יודע שהוא נכה מלידה ושפעם קראו לו יואב. ג'וני יודע שהוא יודע, ושלא יספר זאת לאיש. הם לא דיברו על זה אף פעם אבל ההסכם ביניהם ברור, אחד לא ימכור את השני. אלא אם המחיר יהיה גבוה מספיק, מזכיר לעצמו זאב.

אתה יכול לעשות איתם מה שאתה רוצה. הבטחתי להם סיור כיף, לא בכי. והם משלמים מזומן, גם על מה שאתה שותה.

הרוח נושבת מהים. מבטיהם נפגשים. קול פיצוץ נשמע במרחק, מרגמה או רימון, רחוק מספיק כדי שאי אפשר להיות בטוח, ואחר כך צרור יריות עמום. כנראה שהלילה יוכל להשתכר על חשבון תיירי מלחמה טורקיים.

*

חזרה בבית. המאורה שלו. אין פה יום או לילה. אין חלונות. הרעש נשאר בחוץ. זו קומת המרתף במה שהיה פעם בניין משרדים במה שהיה פעם רחוב ראשי. הקומות העליונות שרופות ונטושות אבל פה נקי ומסודר. הוא אירגן טוב. יש לו כניסה נפרדת מהחצר האחורית, מוגנת במצלמה ובמנעול ביומטרי שפירק מחדר הכספות של הבנק שהיה כאן פעם ותכנת מחדש. פינת סוללות אוגרת כוח בשעות שבהן יש חשמל ודואגת לכך שמערכות האיוורור, הביוב, התאורה והתקשורת ימשיכו לפעול. קופסאות שימורים, מאגר מי שתייה, ערכת עזרה ראשונה, כלי עבודה, יש לו הכל, מסודר בארונות, כאילו בבלגן אבל הוא יודע איפה מה.

יש מיטה נוחה, גדולה, שמעליה תלה מראת פרספקס למקרה שיביא מישהי. זה כמעט לא קורה אבל טוב להיות מוכן. יש פינת בישול עם גזיה ושולחן אוכל עם שלושה כיסאות. יש ספה, ומסך גדול מולה, עליו הוא יכול לראות סרטים או להתעדכן בחדשות, אם רק היה לו כוח לזה. יש ארון בגדים, שירותים, מקלחת, חדרים פנויים, כל מה שצריך. גם בית מלאכה קטן יש לו, לחלטורות אותן הוא עושה מדי פעם, מאובזר עד להתפקע בכל מכשיר שרק אפשר להעלות על הדעת, כל מה שאנשים נטשו מאחור. אם לא תהיה ברירה יוכל להשאיר פה גם חודש, אולי יותר, בלי שאף אחד ידע. ובחדר אחורי, נסתר, ניצבת המכונה. זה הסוד שלו.

את כל זה בנה ואסף לבד, אחרי שעזב את הבית הקודם. הוא לא יכל להמשיך להיות שם. כשנטש לקח רק כמה מסמכים ואת כלי העבודה שלו, משאיר את הכל. המפתח

נמצא במגירת השידה והוא מוציא אותו מדי פעם, בוחן את צורתו, את המגע המוכר עדיין, אבל מאז שנעל מאחוריו את הדלת לא חזר לשם. אפילו לרחוב, אפילו לשכונה הוא משתדל לא להתקרב. אין טעם. זה הבית החדש שלו. כאן הוא חי וכאן כנראה ימות.

איך הלך אז כל הלילה, ברחובות שאחרי ההפצה, מתעלם מהסירנות, מהקריאות ברמקולים, פליז טייק שלטר, יו אר אט ריסק. מגדלים בערו כלפידים. ערימה של גופות בכיכר רבין, מטוסים חגים מעל, שובלי אש של טילים. הוא לא היה אמור לשרוד, אבל הבוקר בא. הוא נכנס לכאן כדי למצוא מחסה מהאור העולה, הוריד מכתפיו את התרמיל הכבד, התכרבל על הרצפה ונרדם. כשקם, שוב בלילה, בחן את גופו וגילה שהוא שלם, ללא שריטה, שהדם שנספג בבגדיו אינו שלו. מאז הוא פה.

כדאי לנוח קצת לפני המפגש עם הטורקים. הוא רוצה להיות משעשע וקליל, להצחיק אותם. דיס פלייס איז טראג'יק, בט דר איז אולסו מג'יק אין איט. בבואתו המעוותת, זאת הבעיה עם מראות פלסטיק, הן אף פעם לא ישרות באמת, תמיד מרמות, מביטה אליו מעל המיטה, עיניו שקועות בארובותיהן, עורו חיוור. לצאת הלילה יעשה לו טוב.

*

יותר קל מחוץ לעיר, ככה כולם אומרים. בקיבוצים יש אוכל, ואפילו מרשים להם להחזיק יחידות שמירה קטנות, עם רובים והכל. יש שם בתי ספר, נולדים שם ילדים. הוא שמע שבגליל מנהלים שיחות שלום ופיוס, שיש מקומות בהם גרים יחד יהודים וערבים, ושהכל בסדר. כל מי שנוסע לשם לא רוצה לחזור. אבל לו זה לא מתאים. הטבע תמיד הפחיד אותו, ואין לו כל רצון להתפייס או להמציא את עצמו מחדש. הוא פה עד הסוף, זו העיר שלו.

בלמי הרכבת הקלה חורקים כשהיא מתקרבת לתחנה הסופית שלה, אם המושבות. כאן, אם הכל ילך בסדר, הוא אמור לפגוש את הטורקים. הם קבעו ליד עמדת הבידוק בכניסה. הבחורה איתה דיבר בטלפון נשמעה אדיבה וקרה, עם אנגלית בהירה וכמעט נטולת מבטא, וזו כן וזו אספקט יו? אראונד סבן, אינשאללה, יו כן נבר רילי בי שור. ורי וול, סי יו. אילאליקא.

הוא סתם אמר. אפשר לסמוך על הרכבת. מזל שהספיקו לגמור אותה לפני שהבלגן האמיתי התחיל. מאז, היא כמעט אף פעם לא מפסיקה לפעול, וכשיש משהו, פיצוצים או יריות, סוגרים קצת, משפצים מהר מהר ופותחים מחדש, כמו שצריך. חברת ניהול ברזילאית מונתה על ידי האו"ם לפני כמה שנים לדאוג לתחזוקה ולשירות ומאז דברים הסתדרו. הפולשים שהפכו את התחנות לבית פונד, הקרונות נצבעו ויש מוזיקה כל הזמן, חזקה מספיק כדי שלא תוכל לשמוע על מה מדברים שכניך לנסיעה. הדרך היא בכל מקרה קצרה, תשע תחנות לכל היותר, אבל זה קו החיים של מה שנשאר מהעיר, מאחר שהתנועה בו בטוחה באופן יחסי. ממוצא התחנות, מעל הקרקע, מתפצלות מדרכות ממוגנות בחומות בטון. במבט על, כמו בצילום האוויר שהתפרסם לא מזמן, זה נראה כמו רשת קורי עכביש שנפרשה מעל העיר ההרוסה. מה הטעם, שאלו בתגובות, מבזבזים כל כך הרבה כסף, תהרגו את כולם כבר וזהו, איטס א דאיינג פלייס אניהאו, נו מור יזראל, נו מור תל אביב.

האמת היא שזה נכון. כמות האנשים יורדת. עכשיו, לדוגמא, יש רק עוד נוסעת אחת בקרון מלבדו, וגם היא עובדת סיוע חמורת סבר, בהירת שיער, לובשת מדים כחולים. הוא נותן לה לרדת לפניו, שומר ממנה מרחק בטוח. אסור לדבר עם עובדי סיוע, הם שונאים את כל היהודים. קול צעדיה מהדהד ברציף הריק. זאב לוקח נשימה עמוקה. הטורקים מחכים לו.

*

שתי טורקיות וטורקי אחד, נחמדים דווקא.

ליפה מבינהן קוראים דניז, ולחבר שלה יוסוף. הם בני שלושים וקצת, לבושים טוב, מריחים מבושם. אליף, החברה שלהם, מעניינת אותו יותר. יש לה עיניים גדולות ופה צר והליכתה קפוצה, כאילו שלא נוח לה בגופה. ווי אר היר פור ביזנס אנד ווי ואנט טו הב פאן. איי וויל דו מיי בסט.

הם ישנים באחד מבתי ההארחה הממוגנים, התת קרקעיים, שהוקמו בשולי מחנה הקבע של הכוח הרב לאומי. מאוד נוח שם, מאוד בטוח, מסביר לו יוסוף, רק קצת משעמם. אנחנו רגילים לאקשן, אתה מבין, ויש לנו מה לחגוג. הוא לא שואל, רק מהנהן, כי עדיף לא לדעת יותר ממה שיגלו לו בעצמם. שמענו הרבה על חיי הלילה של תל אביב.

חיי הלילה של תל אביב. זה מיתוס לא לגמרי חסר יסוד. לפני כמה שנים היה ממש דבר כזה, מסיבות שנמשכו עד הבוקר, הרבה סמים זולים, הרבה סקס. בתקופות הגרועות ביותר, כשהפסיקו לפרסם את רשימות ההרוגים כדי לא לפגוע במורל, כשבקושי היה מה לאכול, אז היה הכי כיף.

כתבו על זה, צילמו את זה, עשו מזה סיפור. תל אביב נייטלייף, חגיגות על סף המוות. תיירים התחילו להגיע במיוחד. המחירים של הסמים עלו. גם זה התקלקל. עכשיו לא נשאר הרבה, רק כמה מקומות שממשיכים למכור אשלייה של בריחה מהמציאות למי שמוכן ומסוגל לשלם ולשחק את המשחק. איי וויל גיב יו אקשן, דונט וורי. גם הוא כאן לביזנס.

*

ביציאה מתחנת אלנבי מסמן לו הבודק באצבעו, קאם היר, תעל הון. זה לא סימן טוב. על פי הפרוטוקול מותר להם להשתמש בשתיים משלוש השפות וכאן זה מקום של

יהודים. הלב שלו מתחיל לדפוק, אבל הוא בכלל מסתובב אל הטורקים, שיבינו שלא נורא, שככה זה.

תעל הון!

זאב מבין שעכשיו עליו להיות כנוע, שצריך להיזהר. הוא כופף את קומתו, מנסה לסקור את שעומד מולו, להבין מאיזה מצב עליו להחליץ. מטומטם. היה צריך לבדוק את השטח לפני זה, עכשיו הוא תקוע, והכל בגלל הטורקיה הזאת, שבילבלה אותו.

גיב הוויאתכ, ואלתצריח.

איש תצריח? איי אם ג'סט א סיטיזן, גואינג אאוט וויז פריינדז.

וור איז יור טוריסט גייד פרמיט?

נו טוריסט גייד, סיטיזן, פריינדז -

והוא מסמן בידו לעבר השלישייה שמאחוריו, מקווה שייסכימו לשחק את המשחק, למרות שלא תיאמו זאת מראש, מטומטם, הוא היה צריך לפחות להגיד משהו, איך הרשה לעצמו להיות כל כך שאנן, זה לגמרי לא מתאים לו.

פריינדז? נו טוריסט?

ג'אסט פריינדז, אופיסר.

זה יוסוף עכשיו, בקול מרגיע, שולף איזו תעודה ומראה לשוטר, ומייד הכל הופך להיות ורי וול, וסלאם עליכום, ונו פרובלם, וזאב מבין שזה ייגמר בסדר, הפעם, ומכריח את עצמו לחייך.

הב א נייס איבנינג, מסאא אל חיר.

כי אסור לתת להשפלה קטנה כזו להרוס את הערב.

*

בהתחלה זה היה קשה, להסתגל להיות נבדק, חשוד, מושפל. הוא עוד זוכר זמנים אחרים, בהם הוא היה בעל הסמכות לאשר או למנוע מעבר, לקבוע גורלות בהחלטה שרירותית. זה לא יחזור. הוא שמח על הזכרונות האלה, הניסיון הזה, שמעניקים לו כלים להתמודדות עם המצב ההפוך. קל לו יותר להבין את מי שעומדים מולו, מעליו, בוחנים, משפילים, ומחליטים כיצד לנהוג בו. הוא מזדהה איתם ומעריך את האיפוק שלהם כאשר אינם מנצלים את מלוא יכולת גרימת חוסר הנוחות והסבל שבסמכותם. אם היה במקומם גם הוא היה שונא אותו, מתייחס לעצמו כאל מייצג של רוע שרק מחכה להתממש, כאל ראוי לעונש.

אין טעם להסביר לנסות את כל זה לטורקים. הם בני עשירים מפונקים, כמו רוב התיירים, בחיפוש אחרי חוויה אקזוטית. הטורקיות שלהם לא משנה כלום, הוא מחליט. אותו הדבר. וגם הם, כמו כל התיירים, נהנים מגילוי שורשים משותפים של חייהם הנוחים והמקום העצוב וההרוס הזה. דיס יוזד טו בי פרט אוף דה אוטומן אמפייר, חשוב לו ולהם להזכיר, לייף ווז גוד, בק דן.

דפיקות הלב עדיין לא שככו לגמרי. הוא יכול היה להסתבך מאוד, ויוסוף הציל אותו ממה שיכול היה להיות קנס, או מעצר, או חקירה, או הכנסה לרשימת הבעייתיים, התרעת סיכון בינוניות או גבוהה. מושכלנג'י, זאת המילה, בעייתי, מילה בערבית שהודבקה לה סיומת טורקית, כמו הרבה שמות של מקצועות בשפת המקום, כמו חודרנג'י, מוכר ירקות. אז הוא מספר להם על זה, שירגישו טוב, כאילו יש להם חלק פה, אבל מרגיש שהמילים נתקעות לו, יוצאות מגומגמות ועילגות. ערבית זאת לא השפה שלו. אבל יוסוף מחייך אליו, ואלוף אומרת שאיטס ורי אינטרסטינג, ורק דניז היפה כבר חסרת סבלנות, ולא מבינה איפה הנייט לייף הזה שהבטיחו לה.

קבצן ישן מקופל על מצע קרטון, חוסם את היציאה מהמדרכה הבטוחה אל בית הכנסת הגדול. שתי רגליו קטועות, והוא נראה כחבילת סחבות יותר מאשר בן אדם.

זאב מתורגל, עובר מעליו בצעד רחב, מחכה לשלישייה ההולכת בעקבותיו. להם קשה, במיוחד לאלוף, עדינה כזו, שמחפשת בעיניה אותו, שירגיע, שיסמן שככה זה כאן, אנשים ישנים ברחובות, שאין מה להתבייש או להתמהמה, רק להתעלם ולהיזהר לא לדרוך, רגל אחת אחרי השנייה והופה, זה נגמר, מתרגלים לזה. חמודה, אלוף, מיוחדת. זאב מנסה לזהות את צללית גופה דרך החולצה הדקה והמאווררת שלה, לדמיין את צורת וגודל שדיה. אבל מבטה ננעץ בו שוב. אופס, היא תפסה אותו. פניו מאדימות.

הוא מוביל אותם במעלה המדרגות אל בית הכנסת הנטוש, שדלתות הכניסה שלו נעקרו מזמן. תבליט הבטון המודרניסטי שנתזי היריות מנקדים אותו עוטף את הפתח. ג'סט א שורט סטופ, איטס נוט דיינג'רס.

זכור את אשר עשה לך עמלק, חרוט בזהב על שלט השיש השבור שמוטל על רצפת המבואה, אור פנסי ההצפה התלויים מעל רחוב אלנבי חודר דרך חורי הפגזים. זכוכיות שבורות מתחת לרגליים, כסאות תפילה שרופים, כשהעיניים מסתגלות לאפילה המראה מהמם. שרידי נברשות תלויים מהתקרה הגבוהה, מהכיפה הענקית והמנוקבת, זכוכיות צבעוניות מחלונות הויטראז' המנופצים מכסים את הרצפה. הוא מכיר את המקום הזה רק ככה, הרוס ושבור. אף פעם לא נכנס הנה לפני כן, אבל עכשיו זו תחנת חובה במסלול אטרקציות המלחמה, תיירים מתים על זה. יש לו נאום קבוע, דמיינו אלף חמש מאות איש מתפללים כאן, ועכשיו בואו נקשיב לשקט, נו וואן פרייס היר אני מור, ולתת לצווחות העטלפים לעשות את העבודה. אפילו הוא מתרגש, אפילו את גרונו חונקת דמעה כשהוא מרים מבט מארון הקודש הקרוע לרווחה, עם תבליט המתכת המסוגנן שמעליו, קשה להבין את המילים, קומה ה' ויפצו אויבך וינסו משנאיך מפניך, למעלה, אל השמיים זרועי הכוכבים שמציצים דרך קרעי הבטון. אלוף עומדת לידו, פשוטת צוואר, והוא עוצר את הדחף להתקרב אליה עוד,

שם יפה, אליף, ונראה שהיא ממש מתעניינת, אבל דניז כבר מסתובבת ללכת, אין לה כוח לכל זה, והרגע חולף.

אנד נאו ווי גו דרינק.

*

כל המבטים מופנים אליהם כאשר הם פותחים את הדלת הכבדה, מוגנת ההדף, ונכנסים פנימה. מכירים אותו פה, מלילות ארוכים וקשים, ועושים לו כבוד של קבועים, אבל לרוב הוא בא לבד. לתיירים יש יחס אחר, הם לחם, הם משאב לניצול, כלי הישרדות. צריך לקחת מהם מה שאפשר במהירות האפשרית ואף פעם לא לסמוך עליהם כי הם לא מפה ולכן לא מבינים כלום. מקומי שמסתובב עם תיירים הוא בר מזל, וצריך לעזור לו לדפוק אותם כמה שרק אפשר בתקווה שיתחלק בשלל ושיעזור לך כאשר יגיע תורך. כולם מכירים את החוקים האלה ומכבדים אותם. עכשיו זאב מוביל את הקבוצה הקטנה אל השולחן שבפינה, נד בראשו לשלום לשתיינים ולעובדים. זה המקלט, המקום לברוח אליו כשבחוץ הכל בוער.

על הקירות תלויים שרידים ממוסגרים ממקומות שהיו פעם ונסגרו או נהרסו. תמונות חרוכות, מראות סדוקות, קרעים של פוסטרים ושל מודעות. אלו פריטי נוסטלגיה שנאספו מהאשפה או קולפו מקירות נטושים. את חלקם הביאו לכאן מי שניהלו, עבדו או בילו במקומות האלה כמחווה וטקס פרידה לפני שנטשו למקום אחר. זה כבר כמעט לא קורה בתקופה האחרונה. כל מי שיכול לעזוב בקלות עזב, ולנשארים כבר אין כוח לטקסים נוסטלגים. עכשיו זו תערוכת קבע במוזיאון שגם זמנו יגיע להיסגר ולהיעלם. אבל ברור לגמרי שכשזה יקרה איש לא ישמור על שום שאריות או מזכרות. אולי טוב שכך. אין פה כלום שראוי להיזכר.

רוב מי שנמצאים כאן הערב פגומים, נכים, חסרים. לזה אין יד, לזאת אין רגל, פניו של ההוא כוויים ושרופים, עינה של ההיא שתומה. גם הצלקות ישנות. בזמן האחרון כמות הפגיעות הצטמצמה אבל חומרתן עלתה. אנשים מתים ולא נפצעים. יותר קל ככה, הם פשוט נעלמים במקום שתצטרך להתמודד עם מראה החלמתם, שהיא תמיד חלקית, תמיד גוזלת משהו מכבודם ומגופם. זאב גאה בגופו השלם והיה מעדיף לאבד את כולו במקום חלק ממנו, אבל הוא למד לכבד ולאהוב גם גופות מצולקים. הרתיעה של החבורה הקטנה אותה הוא מוביל משלל הנכויות שמסביב, כיוון הכתפיים, הסתת המבטים, ההתעלמות המוגזמת, כל אלה מגוחכים בעיניו. תיירים. זרים. ילדים עשירים שלא מכירים סבל.

הוא מזמין להם סיבוב ציירים ראשון, מחייך אל אליף, משיק איתה כוסות. שרפה, הוא אומר, כמו שלמד ושינן כהכנה לערב הזה, בט אין היברו ווי סיי לחיים.

*

למרות כל הדיבורים הם לא באמת יודעים לשתות. שתי בירות ושלושה צ'יירים, ודניז כבר מפקת, נוט פור מי, טנק יו, איט וזו ורי ניס בט נו מור.

את הערק תמרים, המשקה שכולם שותים, שבשבילו באים במיוחד למקלט, מכינים מאלכוהול רפואי. הוא עזר לשאול, בעל המקום, לתקן את המזקקת שהתקלקלה. הוא מחביא אותה במרתף של בניין קרוב, מכונה פרימיטיבית אבל יפה, עם מיכל הרתחה של 50 ליטר עשוי נירוסטה שמחובר למערכת עיבוי שעשויה מרדיאטור של טרקטור. בנה אותה רוסי משוגע שהגיע לפה כשרק התחיל הבלאגן לפי שיטות סובייטיות להכנת וודקה, אבל הוא נהרג מזמן וההלחמות התחילו להיפתח. זאב ניסה לשחזר ולהחליף את החלקים הפגומים אבל כשרק נגע במקום אחד דברים התפרקו במקום אחר. בסוף, במקום הלהלים או לרתך מחדש פשוט עטף את כל הצינור הדולף בתחבושת ספוגת אפוקסי עמיד בחום, וככה זה עבד אפילו יותר טוב מבהתחלה. מאז

הוא שותף בסוד. זה לא נורא, אני יודע מה אני עושה, אף אחד לא ימות פה, שאול הרגיע אותו. אני צריך את הלקוחות חיים. זיקוק זה אלכימיה, זה להפוך חומר נחות ונפוץ, לרוב סוג של פסולת חקלאית, למוצר שאפשר להשתמש בו. והפסולת של כאן, מה שיש יותר מדי ממנו, זה ציוד רפואי. שאול הוא פילוסוף כזה, הוא תמיד מוצא סיבות ותירוצים מסובכים, ויש לו המון סודות.

הם יושבים מתחת לונטה שדוחפת פנימה אוויר מסונן. די ריק. זאב כבר הסביר וסיפר, והם הנהגו ושתו, ועכשיו קצת שקט מדי ביניהם, לא כל כך כיף. לפעמים, ברגעים כמו זה, הוא מרגיש בודד כל כך, חסר ופגום. אבל אסור לשקוע אל זה, לא עכשיו. הוא מסמן בידו לאיריס, שמאחורי הבר, עוד סיבוב. היא מחייכת אליו בחצי הפרצוף הלא שרוף שלה. היא הייתה כל כך יפה, קודם, כשהייתה צעירה, וחלק מזה נשאר גם עכשיו, אחרי השנים, אחרי הפציעה. פעם באה אליו, בסוף משמרת, שניהם שיכורים מספיק כדי להתגפף ברחוב, מתחת למצלמות, אבל החרמנות התפוגגה כשהתחילו, למרות שידעו שלא כדאי, לדבר ולהיזכר בימים ובדברים שהיו, והם בכו עצמם לשינה. כשקם היא כבר הייתה מוכנה ללכת. הם לא חזרו על זה ונזהרו מאז מקרבה מוגזמת, אבל נשארו בעלי ברית. עכשיו היא באה בעצמה אליהם, עם כוסות בשבילה, בשבילו ובשביל אליף, כולה מחמאות, תשבוחות ופלטרוטים.

הי איז א גוד גיי, א ביט פקט אפ אין דה הד בט א גוד גיי, והן משיקות כוסות, ואיריס מחייכת אליו לפני שהיא חוזרת לכיסא שלה שבצד הנכון של הבר, ואחרי עוד כמה צייסרים הוא שיכור טוב, נינוח ומלא בטחון עצמי. יו וואנט טו דאנס, בידכ נרקין? הוא מושיט לה יד, יור ערביכ איז ורי גוד, בטר דן מיין, ריח שמפו עולה מהשיער שלה, בצידי שפתיה קמטוטים עדינים, ג'אסט סו סו, יעני שווי, אינתי חילו כתיר.

גם יוסוף ודניז קמים לרקוד, לא רחוק מהם, כי זה פרנק סינטרה עכשיו ברקע, הכי לא מפה, הכי מתאים, וזאב מסובב את אליף במקומה, ומרגיש איך היא מתרגשת מולו, לאק בי א ליידי טונייט.

ואחר כך איריס מגישה להם את החשבון, בו לא הכניסה את ההנחה הקבועה שלו, כסף שהטורקים ישלמו ושישמר לזכותו לפעם הבאה שיבוא לבד. דו יו וואנט טו קאם טו מיי פלייס, הוא לוחש לאליף והיא מחפשת בידה את ידו ללחיצה מבויישת אבל מלאה הבטחה. ויוסף משלם הכל, כמו שצריך, לוקח קבלה כדי שיוכל לקבל החזר הוצאות, ושלושתם יוצאים לפניו, איי וויל בי רייט וויט יו, והוא שותה עוד צייסר אחרון ומהיר עם איריס.

תיזהר. תשמור על עצמך. אל תדאגי. לחיים.

*

בטוח ברחובות בלילה, עם כל המצלמות ומערכות זיהוי הסיכונים, איטס דה מוסט סייפ פלייס אין דה וורלד, לפחות ברחובות הראשיים, כל עוד אין יריות או טילים. הם מתפצלים לשני זוגות בכניסה לתחנת הרכבת, דניז ואליף מתחבקות ומתלחשות קצת זו עם זו. יוסוף והוא רק מחליפים חיוכים קפואים ורשמיים, אפילו לא לוחצים ידיים. השכר עליו סיכמו שולם לו כבר בדרך, בלי שאפילו יצטרך לבקש או להזכיר. איט ווס ורי אינטרסטינג, טייק קר אוף יור סלף אנד איי הופ דה פיוצ'ר וויל בי בטר. רק יותר גרוע יהיה, אין שום סיכוי אחר, אבל אולי הלילה הזה יוצא דופן. הוא מתרגש. כבר זמן רב שלא הייתה לו הרפתקה אמיתית, הוא לא זוכר מתי הלך חבוק עם אישה.

טל מי מור אבאוט יורסלף. והיא מספרת. היא גרושה. זה לא הלך, קצת בגללו וקצת בגללה, היה קשה אבל היא מתאושת, כבר כמעט מוכנה לסמוך שוב על העולם.

אנשים הם טובים בסך הכל, רוצים שקט, להנות מהחיים, אושר. הפינס. סעאדה ביל ערביכ, ורי נייס לנגוויג'.

הוא לא שונא אותם, את הערבים. זאת מלחמה, זה לא אישי, הכל היה יכול להיות אחרת, כולם רוצים לחיות, נשיקות, שמחה. איך אומרים בטורקית? סבינץ' איט איז נייס, איי לייק יור נייס.

זאת שיחת שיכורים, והיא נעימה לו, צלעותיה נעות מתחת כף ידו כשהוא חובק אותה בהליכתם, חום גופה מקל על צינת הלילה. מישוהו בטח צופה בהם, ממערכת בקרת המצלמות, המחשב בוודאי מנתח את תנועותיהם, מחפש אחרי דפוס שמראה על סכנה או איום. הכי קל לו ככה, שהרחובות ריקים, וכל כוח החישוב יכול להיות מנוצל ביעילות, אז כמות התקלות והטעויות מינמלית.

איי וויל נוט סליפ וויט יו טונייט. איט איז טו ארלי פור מי. היא לא מתרחקת ממנו, והוא מבושם מספיק כדי לא להתאכזב. טוב לו עכשיו, הוא לא רוצה להרוס. באט איי ואנט טו סי יור האוס, אנד טו נו מור אבאוט יו. ופתאום הוא קצת חושש, אבל היא כל כך רכה וסומכת עליו, והם כבר ממש קרובים.

*

הוא מכין לו קפה ולה תה, מתבייש פתאום מכל ההסבר המייגע על טורקיש קופי שהתכוון לפצוח בו, לא יודע איך מתנהגים, מה מותר או אסור לו לעשות, איזו דמות עליו לגלם. היא עדינה ואדיבה מאוד, יושבת בברכיים צמודות על הספסל הנמוך בחלק הבית שהוא קורא לו הסלון. הוא מולה, לא לידה, חלילה, היא לא תשכב איתו הלילה, כך הבטיחה, וזה קצת מרגיע אותו, אין פה מטרה לכבוש. הוא מחייך אליה. גוד טי, גם בטורקית אומרים צאי. העיניים שלה מתרוצצות, היא בטח מבולבלת.

אז הוא מחליט שהכי טוב להיות נינוח, ונשען לאחור לתוך כריות הספה, וחולץ נעליים כמו שהיה עושה גם אם לא הייתה כאן, ונותן לעיניים להיעצם לרגע, לשרירי הפנים להשתחרר קצת. החיים שלי לא מוזרים, הוא עונה לה, הם פשוט קרו. יכול היה להיות אחרת אבל אני לא הייתי מספיק אמיץ לעשות משהו כשעוד אפשר היה. לכולם כאן יש סיפור עצוב, לכולם. גם לי. אני לא אספר לך, זה לא לילה לסיפורים עצובים.

כשהיא קמה להשתין השקט תלוי ביניהם. כוס הקפה כבר ריקה וקרה בין אצבעותיו. הוא שומע את צעדיה, אבל לא את קול חריקת פתיחת דלת השירותים. מה קורה? משהו לא בסדר כאן. הלב שלו דופק מהר פתאום, הוא קם באחת, מחפש אחריה בעיניו, ורואה שהדלת לחדר העבודה פתוחה. בת זונה.

הוא ממחר לשם, אבל היא כבר יוצאת, פוגשת אותו בכניסה. סטריינג' מאשינגס יו הב. יס, באט נוט דיינג'רס, ג'אסט א הובי. אוף קורס. טוילט? הוא עומד מחוץ לדלת ושומע אותה משתינה, יציב וחזק. שתלך כבר. כלום לא יצא לו ממנה.

*

בדרך חזרה מתחנת הרכבת, אליה ליווה אותה, כמו אדם אחראי וטוב, כל כך היה רוצה להיות אחד כזה באמת, הם הלכו בשתיקה, כבר לא חבוקים, כל אחד מהם מחופר באכזבותיו וכאביו, הוא שומע זוג מזדיין.

הרחובות ריקים לגמרי בשעה הזו, שיא הלילה שלפני הזריחה. קול האנחות מנסר בדממה, עוטף את הכל.

הגבר רק נושם חזק, אבל לנשיפותיו מתלווה מעין המיה עמוקה, שמהדהדת בין מחסומי הבטון ושהאנקות הנשיות מגיבות אליה, ממלאות את השקט, גבוהות ומתגברות.

שנים שלא שמע זיון. הכל הרי גוסס פה, נטול תשוקה. ובכל זאת. מישוהו פה חודר. מישוהי פה נחדרת. הם צועקים את זה עכשיו אל העולם בלי שום בושה, בקצב טלטלת גופיהם, נסחפים לקראת השיא, כמו לא איכפת להם מכלום. זאב עצר, נשען במצחו על החומה, מקשיב עכשיו, שותף נסתר לרגע הפרטי של שני הנאהבים שקולותיהם ממשיכים לטפס ולטפס ולטפס עד צרחה שלה ואנחה עמוקה שלו, זרע לרחם, ועד קולות צחקוק, חלש מדי מכדי להבין מה אומרים. וכשהוא ממשיך הלאה, מסדר דרך כיס מכנסיו את זקפתו שהתעוררה, זאב מרגיש חי, כאילו הלילה הזה שיחרר בו משהו, כאילו הוא מוכן טו מוב פורוורד אנד טו ליב דה פאסט ביהינד הים. אם אנשים מזדיינים פה אז יש כאן עוד חיים, וגם הוא יכול, גם לו מותר, למרות הכל. עוד מעט יפול למיטתו, עדיין בבגדיו, וירדם כמעט מייד. הוא לא ידע מתי הבוקר יעלה בחוץ.

*

זאב מתעורר ערני ומלא חיים. זמן רב לא הרגיש כך, עם כל כך הרבה רצון לעשות ולהספיק. השתייה של אתמול בלילה לא השאירה שום עקבות, והוא חד וצלול. הוא לוגם מהקפה שלו לצלילי מוזיקה, דברים מפעם, יוסי בנאי, חווה אלברשטיין, מתרגש נורא מלשיר יחד איתם בקול גדול, עזורה לכבודי קסטה שם מייד, מישוהו חושב עליך ושומר על צעדיך. הוא שוטף כלים, מפנה ומנגב את פינת הבישול, מאונן בחזווה מול אחד מהסרטונים הקבועים והאהובים. הכל יכול לקרות, כך הוא חש, צעיר משהיה.

אחר כך הוא מתקלח במים חמים חמים, ולובש בגדים נקיים, זהים לאלה שלבש אתמול אבל מזיפי ריח כביסה. האבקה נגמרה כבר לפני שבוע, אבל הוא דחה את

ההליכה לחנות הגדולה. לא עוד. הוא עושה רשימה, כדי לא לשכוח כלום, ומכניס אליה גם דברי מותרות, שוקולד, שמן זית, דאודורנט. אולי אפילו יין. כן, יין. הכסף שהרוויח אתמול אמור להספיק, אבל כדי שיוכל להרשות לעצמו להתפרע עוד קצת הוא חורג ממנהגו ולוקח מאתיים יורו מארנק החירום שחבוי בארון, מאחורי כלי המטבח.

לפני שהוא יוצא, ולמרות כל החדווה והעליצות המוזרה הזו, הוא הולך לבקר את המכונה, לא מפעיל אותה, אין צורך, שום דבר לא השתנה והסיכוי שתקלה פתאומית תתרחש פתאום הוא אפסי, רק מציץ, מעביר יד על משטח העץ המרופד שמתווה גוף שרוע מסומן עליו, מציץ בחור שרובה המסמרים קבוע מתחתיו. טוב שיש אותה. נוכחותה מרגיעה אותו. כמו תמיד הוא חש גאווה על כך שהוא בנה אותה, לגמרי לבד, ועל זה שעדיין לא השתמש בה.

מבט חטוף במצלמות, הכל רגיל, רק כמה פועלים שמתקנים ארון תקשורת במרוד הרחוב, והחוצה. יש קול בתוכו שצועק שעליו להיזהר יותר.

*

החנות הגדולה היא מקום נפלא ונורא, אי של שפע מוגזם בתוך ים של עוני וסבל. מוזיקה קלאסית מתנגנת ברקע, כי ככה זה במקומות תרבותיים. יש חניון מאובטח, ומעלית מובילה ממנו ישר למרכז החנות, כך שהעשירים ממש לא צריכים אפילו לעבור דרך הכניסה, שעשרות קבצנים ונכים צובאים עליה. יש להם שלטים במגוון שפות, כי אי אפשר לדעת, איבדתי את כל המשפחה שלי, סעדוני, פליס הלפ מי, אי אם סטארבינג. השומר בפתח בודק גם את הארנק של המבקשים להיכנס וגם את נתוני הזיהוי שלהם. ללקוחות מועדפים, עשירים, מוצמדת עגלה רובוטית שעוקבת אחריהם בכניעות, ממליצה בקול נשי ועדין על מבצעים מותאמים אישית, משנה את

שפת דיבורה ואת מטבע התשלום בהתאם להעדפותיו של הלקוח. ככה קונים היום בעולם, גם לך מגיעה יוקרה.

אין המוני לקוחות, אבל יש מספיק. חלקם מסתובבים עם שומרי ראש, שמרחיקים מהם כל מי שעלול לאיים עליהם, אנשים רגילים, מבקשי טובות, סקרנים, תובעי חוב. אבל זו גם זירת מפגש ובילוי לבעלי האמצעים. קפטריה קטנה אבל איכותית מגישה עוגות תפוחים וקצפת. אנשי עסקים, זוגות אוהבים וקבוצות קטנות של חברים וחברות יושבים שם, צוחקים, מדברים בקול רם, מתלחשים, קונים ומוכרים, מתוככים. אסור להתקרב יותר מדי לאנשים כאלה, צריך להסיט את המבט, להיות שקוף. הוא לא אחד מהם. טוב שכך.

הזונות הטובות ביותר שעוד נותרו בעיר מחפשות אחרי לקוחות כאן, בעיקר באגף השוקולדים והיין. הן מחכות בקצה המעברים, רוכנות קצת הצידה, חושפות רגליים חטובות דרך ססע בשמלה, צריך לגשת אליהן אם רק רוצים, ווד יו לייק טו גו סאמוויר מור פרייבט? הן רואות שאין לו כסף לזה ומתעלמות ממנו, זזות כך שלא יסתיר אותן כשהוא רוכן לקחת בקבוק יין זול יחסית אבל טוב מספיק עבורו מהמדף התחתון.

הוא שולח מבט מעבר לכתפו אל נערה צעירה, מתולתלת, גבוהה וחטובה, שצלקת גדולה המעטרת את לחייה מכוסה בשכבת איפור עבה. הוא מנסה לחייך אליה בעיניו, להיות אדיב בלי לרמוז שהוא מעוניין בשירותיה. היא הייתה יכולה להיות הבת שלו. הוא לא רוצה לחשוב על זה.

*

יד מונחת על כתפו ברגע שהוא פותח את דלת הבית, כבדה דיה כדי שיבין שאינו יכול לברוח. זאב בן דוד, שואל קול במבטא אמריקאי, ועכשיו הוא רואה גם את שלושה

האנשים הנוספים שמקיפים אותם, שחורי בגדים וחסונים, מוחאבאראת, בלי שום ספק. שקית הקניות כמעט נשמטת מידי אבל הוא מתעשת. הוא יעבור את זה, הוא חייב לעבור את זה.

*

את הכל הם הופכים. אין דבר בו הם לא נוגעים. מגירות נשפכות על הריצפה. קופסאות ברגים. את הניירות והמחשבים מרכזים במקום אחד, את כל כלי העבודה והמכשירים האלקטרוניים באחר. ידיו כבולות מאחורי גבו והחוקר יושב מולו, מחייך באדיבות, מחכה להסבר. זה לא אישי, חלילה, קיבלנו מידע על פעילות חשודה, הוא רק מנסה לברר מה בעצם קורה פה.

אני לא מבין, הוא אומר, בעברית של זרים, של יהודים אמריקאים שבאו לפה אחרי שהכל התפרק כדי לתקן בהולי לנד את מה שהישראלים קלקלו, טו בילד א ניו ג'רוסלם במקום זאת שהתפוצצה ונחרבה. יש לו כיפה מעוטרת דוגמאות סרוגות שהוא מיישר על פדחתו בזמן שהוא מהרהר. אלה הכי גרועים. צריך לזכור מי האויב. אני לא מבין, המכונה הזה, מה היא לעשות? למה צריך זה?

והוא מסביר. אין לו ברירה. באנגלית טובה של מי שהיה פעם מהנדס. שהוא מפחד למות אבל רוצה שיוכל לבחור בכך אם יחליט שהגיע הרגע, ואת הפרטים הטכניים, מכונת מוות מושהה, אפשר לקרוא לזה התאבדות אבל זה לא יהיה מדוייק כי המכונה היא שהורגת, בוחרת בעצמה את הזמן המתאים ואז עושה זאת בצורה נטולת כאב, בשינה, נקב קטן בגולגלת ומסמר שנורה ישר למוח הקטן, כמעט אין דם, אין פרכוסים, הכל פשוט נפסק, אין סבל, אין זכרונות, וחיישני פעימות לב וגלי מוח קובעים שהכל באמת נגמר, ומערכת אלקטרונית מציתה שריפה שמכלה את המכונה ואת הגופה וכל מה שנשאר בסוף זה אפר.

והחוקר מהנהן, כבר לא מחיך, אולי הבין ואולי לא.

אנד יור ניים איזנט זאב בן דוד.

נו, איי אינבנטד היים. פליז דונט מייק מי טוק אבאוט דה פאסט.

איי אם סורי, דיס איז מיי ג'וב. אני מתפלל בשבילך.

*

ובדרך לחדר החקירות הוא רואה את אליף, בטח זה לא השם האמיתי שלה, לובשת בגדים מחוייטים, מביטה בו במבט מקצועי ונטול רגש. זה אשמתו. הוא ישלם עכשיו על שהעז לדמיין שהיא רוצה בו.

הם לא צריכים לענות אותו. הכל ברור מאוד. המידע קיים במאגר ורק צריך לחבר בין מי שהוא היום לבין מי שהיה. מקרינים בפניו תמונות שחשב שנעלמו לבלי שוב, אבל המחשבים של המוחאבארת זוכרים הכל. כן. הן מתו. הכל נגמר. הבכי לא מפסיק. נזלת ודמעות ספוגים בשרוולי חולצתו.

הן לא עשו שום דבר רע. גם אני לא. תנו לי ללכת מפה.

*

כבר לילה כשמורידיים אותו ליד הכניסה למאורה. הדלת נותרה פתוחה לרווחה. את מה שלא לקחו החוקרים בזוו הקבצנים, עכברי החניון. אין חשמל, ניתקו את החיבור שלו לרשת, לקחו את כל המצברים. הסיווג שלו נקבע כבעייתי, מושכלנג'י, התרעת סיכון בינונית עד גבוהה, בעל רצון נקמה. הוא יכול להתפנות למרכז הסיוע לעקורי המלחמה. מומלץ שיתחיל טיפול נפשי כדי להתמודד עם הטראומה. עליו להגיש בקשה רשמית לשינוי שם, ורשויות הכוח הרב לאומי יבדקו אם יש מקום להיענות לה. כלי העבודה שלו אולי יוחזרו אליו בעתיד, אחרי שיקבע אם הוא יכול ליצר באמצעותם כלי נשק. אתה מבין? תחתום כאן. בהצלחה.

שוב יש אזעקה, אבל הוא לא נכנס פנימה. הוא פושט ידיו לצדדים, מרים ראשו אל על, לשמיים נטולי הכוכבים שזנבות שובלי טילים מעטרים אותם. בוא מוות, בוא כבר.

ב

נהגי מוניות מחורבנים. בני זונה מזדיינים. אצלי הכל ממוגן, מותק, בא לך להרגיש? מכה אחת באוזן, חזקה ומהירה, עם שורש כף היד, ואחר כך הוא כבר לא כזה גיבור. למה ככה מה, כמעט בוכה, מה כבר עשיתי? תן לצאת. תפתח את הדלת או שאני הורגת אותך. היא מתכוונת לזה. יש לה סכין שנראית כמו עט, עשויה פחמן ככה שאי אפשר לגלות אותה בקלות, והיא מוכנה להשתמש בה, אבל המאנייק נכנע בקלות.

אני אתלונן עלייך, שרמוטה, הוא צועק אחריה, מחכה שתירד לפני שהוא מגדל אומץ ופותח את הפה, פחדן, מזדיינת בתחת, זבל של ערבים. הכל נכון, והיא צוחקת לו בפרצוף. למי תתלונן, יא זבל, שמור את הידיים שלך לעצמך. היא טורקת את הדלת חזק, מקווה לשבור משהו במכונית הצבועה צהוב, שכתובות בכל השפות מודבקות עליה, א סייפ רייד אין דה הולי לנד. סע לפני שאני שוברת לך את האוטו, גם אתה בתחת שלי, בתחת.

קול אלקטרוני מודיע לה להתרחק, בערבית דווקא, זיח מין א סיארה, מנומס כל כך, אפילו תנועת המכונית רגועה כשהיא מתחילה לזוז, ורק צעקות הנהג וניפנופי הידיים שלו מפריעים לתרבות הכבוד ההדדי, כולנו חולקים את אותו מרחב בשלום ובאחוזה, בתחת שלי, עמוק בתחת.

היא נושמת עמוק, ושוכחת כמעט מיד מכל זה. כלום לא קרה ולכן אין טעם לבזבז זמן. מפה כבר תוכל להגיע הביתה ברגל. זה אומנם לא הרחוב הכי בטוח אבל בכל

זאת פזורים בו מחסות, ובלילה כמעט אין ירי צלפים. וחוז' מזה, מי כבר יירה עליה, הרי לכולם היא באה בטוב.

זונה ולא מסתירה את זה, להפך. יש מדים, כללי תלבושת ברורים שמגדירים אותך ככזו, והעובדה שכולם יודעים שאת זונה מעניקה בטחון, מקום מסויים ונוח בתוך הסדרים והכללים שבאמצעותם מתנהל כאן הכל. זונות הן קורבנות ולכן זקוקות להגנה. ברור שאסור לשפוט אותן על מה שהן עושות לפרנסתן, זה גוף שלהן והכל, אבל אף אחת מהן לא בחרה בזה באמת, כי זונה צעירה היא תמיד אומללה ומנוצלת, אפילו אם אינה יודעת את זה כעת. מצחיק אותה לחשוב שכך היא נתפסת, אבל מה איכפת לה, יותר טוב ככה. קן יו הלפ מי פליז, זו שורת הפתיחה הקבועה שלה, איי פרומיס טו הלפ יו רייט בק.

יש אזעקה במרחק, התקפת טילים, כנראה, צוואריח, צוואריח, אפשר לשמוע רמקולים קוראים מאי שם. בטח שוב מטווחים את מה שנשאר מהקריה, אפילו חתולי הרחוב כבר למדו שאסור להסתובב שם, שלא נשאר כלום. אבל אנשים צריכים לירות לאנשהו, כדי להוכיח שהם רציניים, כדי לפרוק תסכולים, לא טוב לשמור את זה בבטן. אז יורים לאן שכולם יורים, כי מה זה משנה בעצם. שובלי האש בשמיים יפים. היא אוהבת טילים.

הרחוב ריק. זו שדירה תחומה בעצים שרופים. בכל פינה קבוע עמוד מצלמות בעל בסיס בטון ושריון מתכת. העדשות מנצנצות מבפנים. היא מתעכבת לרגע ליד אחד מהם, הניצב ליד שרידי פסל חוצות, כסא מתכת הניצב בראש גרם מדרגות מתכת. היא שולחת נשיקה מצלצלת ישר למצלמה, מעפעפת קצת בעיניה ואז מענטזת משם בתנועות מודגשות. בטח מנגנון הזיהוי רשם שהיא כאן, בחיים, עדיין. אולי אפילו צפה בה מישהו. זה מצחיק אותה. לא היה יום רע. שני לקוחות בסך הכל, לא הרבה אבל מספיק, היא לא איזה נרקומנית שחייבת עוד, רגילים כאלה, שכבר אינה זוכרת

איך נראו או איך קראו לעצמם. האחד היה לא נימול, ועל העורלה שלו הייתה נקודת חן. זה היה חמוד. לשני היה חדר מלון מרווח ונקי. היא התקלחה המון, חפפה שיער והכל, ואחר כך עוד ראתה איתו קצת תוכנית חדשות עסקית בזמן שחיכתה למונית. המשבר העולמי מעמיק. זה קרייסיס איז נוט אובר. לא היה לו כסף ללילה שלם, הוא התנצל, אבל היה מאוד נחמד, שמנמן ואבהי. כשגמר זה היה באנקה גבוהה, צווחנית. גברים מגוחכים.

איש מוטל על הכביש, בצד השדרה. הוא רועד. מבטה מדלג מעליו. אסור לתת לדברים כאלה לחזור פנימה. בטח נרקומן. הוא יזוז. המכוניות בכל מקרה יודעות להיזהר ממכשולים. הן לא ידרסו אדם אם יזהו אותו ככזה. משאית כיבוי אש מתקרבת, סירנה זועקת והכל. זוז משם, מטומטם, אתה לא שומע? היא לא רוצה לראות את זה, תזוז, לא איכפת לך? גוש בשר, שקית של דם ואיברים פנימיים שמחכה להתפוצץ, והעיניים בכל זאת לא יכולות להתנתק.

היא בטח תצטער אחר כך. מבטו אטום, מת, גם כשהיא גוררת אותו מדרכה של המשאית הדוהרת, מוב! אמרגנסי ויהיקל פאסינג! היא הייתה צריכה להשאיר אותו שם וזהו. הפנים שלו שטופות בכי אבל נטולות הבעה. איך קוראים לך, וואטס יור ניים, שו אסמכ, אבל אין תגובה. אני אלך עכשיו.

*

הוא עוקב אחריה. קישתא, לא רוצים אותך כאן. שלושים מטר מאחור, מת חי, לא מנסה אפילו להסתתר, כושל בעקבותיה. כשהיא עוצרת הוא עוצר, כשהיא פונה הוא מחקה אותה. זה עצוב, לא מפחיד.

היא יכולה לשלוח קריאת מצוקה. בדיוק בשביל דברים כאלה חילקו להם את המשדרים. אם יהיה מזל ואין איזה תקלה ניידת אוטומטית תגיע תוך כמה דקות. אבל היא לא אוהבת שוטרים, גם לא רובוטיים. פעם, כשלקוח שיכור ניסה לכפות עליה באימי אקדח לבוא איתו למסיבה ועוד לא ידעה מה יקרה השתמשה בשירות הזה, לוחצת על הכפתור הנסתר שתפרה לפי ההנחיות בתוך כיס המעיל שלה, וראתה את הניידת בפעולה, מזהה את הסיכון מרחוק, שועטת לכיוונם, טנק קטן בעל זחילי גומי המשמיע צווחה מצמררת, דרופ יור וופן נאו, יורה חיצי הימום חשמליים, נעצר מעל האדם המפרפר על הקרקע, כשקצף יוצא מפיו, סיטואיישן אנדר קונטרול. האמריקאים תרמו את המערכת הזו, אחרי שהוצאה מחוץ לחוק אצלם. פה זה מותר, ואפילו עשו מזה עניין, כותרות, פרסומת, טכנולוגי הלפס וומן אין ניד, מייקינג דה סטריטס סייפ אגנין. מייד חשה חרטה. הוא לא באמת התכוון לירות בה, והיא יכולה להכניע אותו בקלות אם רק הייתה מחליטה לעשות כך. צריך להשתמש באפשרות הזאת רק אם באמת אין ברירה, אם מוכנים להיות אחראים לסבל שהיא גורמת. היא אוהבת את חייה.

שמה הודיה, אבל היא כמעט לא משתמשת בו. במקום זה היא ממציאה שמות עבודה זמניים, מרי, ג'וי, נטלי, אנגיל, כאלה, או נהנית מכינויי החיבה שמדבקים לה. אל שרמוטה אל שטורה, מא אחלהא, הזונה החרוצה, המתוקה מכולן.

היא יכולה להתחיל לרוץ והוא לעולם לא יצליח להדביק אותה. דרכה הביתה עוברת דרך חורבות מה שהיה פעם סמטאות ורחובות צרים. עכשיו, כשהכל הרוס, כמעט אי אפשר להתמצא פה. גם בשעות היום קל ללכת כאן לאיבוד ובוודאי כעת, בשיא הלילה. אבל היא וויתרה על הרצון להתחמק ממנו. צללית גופו, מאחוריה, כנועה כל כך עד שמבלי שתצליח לשלוט בכך מתגנבת לליבה מידת הרחמים.

*

על השולחן הלבן שעמד פעם בקבלה היא מסדרת את כל מה שהביאה מהחנות הגדולה. קופסאות קטנות, שתוכל לסחוב איתה בלי שיהפכו להיות משקולת, רק דברים איכותיים, ממרח זיתים שחורים, כדורי אורז דחוסים, לבבות ארטישוק בלימון, שוקולד מריר מגוואטמלה. הגוף שלך הוא מה שאתה אוכל, והגוף שלה חשוב לה, לא רק ככלי עבודה אלא כדבר היחידי בחייה שלא איכזב אותה, שהיא יכולה לסמוך עליו שכמעט תמיד יעשה כרצונה. מאז שהפכה לשולטת בגורלה היא מקפידה לאכול טוב, בריא וטעים. היא מגסה ללכת לישון שבעה תמיד, ושומרת, במחבואים סודיים, מנות חירום מובחרות. היא לא מוכנה להיות רעבה שוב.

הוא יושב על שרפרף לא רחוק ממנה. גבר לא צעיר אבל גם לא ממש זקן, כפוף. הוא לא מסריח, לא מלוכלך, לא מדבר. מוזר. כשהיא מניחה מולו צלחת עליה סידרה ערימות קטנות מתוך הקופסאות הפתוחות הוא בוהה בה, לא מבין, אבל כשהיא מסמנת לו בתנועות מה עליו לעשות, להרים את האוכל באצבעותיו, לשים בפה, ללעוס, לבלוע, טעים כל כך, הוא מחקה אותה. אי אפשר לדעת מה הוא מבין ומה לא. יש לך לאן ללכת, איפה לישון? אין תגובה. וור איז יור האוס? יו קנט סליפ היר, איי דונט הב א בד פור יו.

יש כאן רק מזרון אחד, והוא בתוך בריכת השחייה הריקה, אותה הפכה למעין חדר שינה. פעם זה היה מועדון הכושר והספא בפרוייקט חצי יוקרתי שנבנה על גבול תל אביב ויפו, כולל נוף לים והכל. הקירות בנויים מאלמנטים טרומיים מבטון מזויין, קשתות וקמרונים מסוגננים, שיכולים לעמוד בכל דבר חוץ מפגיעה ישירה. בתוך הבריכה היא מוגנת לגמרי מרסיסים תועים. ככה היא לא חייבת לישון בתוך חלל אטום. מקלטים וחדרים מוגנים עושים לה חלומות רעים, ושינה טובה זה חשוב. היא גאה בכך שלא כמו רוב מכריה היא נרדמת לרוב בעצמה, בלי שתהיה חייבת לבלוע, להסניף או לשתות כלום. להיות שבעה מספק אותה. היא אוהבת להתמסטל, אבל לא

לאבד שליטה. מפחיד אותה להיות תלויה במשהו שיהיה חסר מתישהו, להשתעבד אליו. אבל הלילה היא בכל זאת מוזגת, לה ולאורח שלה, הוא כבר לא ילך עכשיו, היא תקועה איתו, משום מה משהו בו נראה לה מוכר, כוס גדולה של וויסקי טוב, אותו קיבלה במקום תשלום ממישהו שכבר אינה זוכרת ושמרה לזמנים קשים.

*

לאחר שהוא נרדם על כורסאות ההמתנה המרובעות, המרופדות עור מלאכותי שחור, הודיה מפקידה את הכסף שהרוויחה היום במחבוא, חלל נסתר מאחורי אריח סתמי בקיר הבריכה. כמו בכל פעם היא מונה כמה יש, מחשבת את הסכום כולל הכסף האלקטרוני שבחשבון הסודי, סופרת כמה זמן, בערך, בקצב ההכנסות הנוכחי, עוד נותר לה. כמה חודשים, שנה מקסימום, ותוכל לברוח מכאן בתנאייה שלה. היא בכיוון הנכון. אסור להתאהב, אסור להיקשר, אסור להתמכר, אלו כללי פשוטים שבינתיים היא מצליחה לשמור. ואסור להתפנק. אסור לשכוח מה ומי היא, זונה עלובה, זבל, בלי בית וכמעט בלי משפחה, שלאף אחד לא יהיה איכפת, לא באמת, אם תמות. אין לה עתיד אם לא תיצור לעצמה כזה, תקנה אותו בכספה שלה. יהיה טוב, היא ממלמלת את התפילה הפרטית שאימצה מזמן, כשעוד הייתה נערה והכל היה רע, ולא הייתה שום תקווה, יהיה טוב כי ככה אני מחליטה. אחר כך היא מזדחלת אל מתחת לשמיכה, דואגת שתכסה את עיניה, שתחשיך הכל. בחוץ, השחר מתחיל לעלות.

*

ברזל מכה בברזל, שוב ושוב. נשיפות קצובות. גם היום היא מתעוררת מזה. ככה זה כשגרים בחזר כושר. ככה זה עם ויקטוריה. יש כאן מישהו, היא מסננת בין שיניים חשוקות ממאמץ להודיה שמטפסת מהבריכה, הוא שלך? נדבק אלי אתמול, לא מדבר. הוא עוד פה? בטח. לאן ילך?

היא הצילה אותה, החברה הכי טובה שלה, כנראה, והאדם היחיד עליו היא יכולה לסמוך, אולי. כל מה שהיא יודעת היא למדה ממנה. איזו בטן יש לה. קוביות. שרירים משורגים על עור מתוח. תשעה אחוזי שומן, כבר שנים ככה, חזק זה סקסי. תלבשי משהו ובואי, ותכיני קפה.

ויקטוריה מתחילה כל יום ככה, בשלוש שעות של אימון מתוכנן לפרטי פרטיו, שתיים עשרה תחנות במכשירים, שלושה סבבים בעומס מתגבר, חצי שעה אירובית על אופני הכושר בימים זוגיים והאליפטיקל בשאר, ארבעים וחמש דקות גמישות. בתוך המבנה הקשיח הזה היא משחקת ומגוונת בין סוג התרגילים, המשקלים בהם היא משתמשת, כמות החזרות. הכל מתועד במחברת בה היא רושמת הערות במהלך האימון ובסופו, איך הרגישה, איפה התקשתה, מה הצליחה לעשות היום שלא עשתה אתמול. כל המחברות שמורות אצלה, עברו איתה את הכל, הודיה ראתה אותן פעם, עשרות מהן, זהות כמעט לגמרי, מסודרות במזוודה קשיחה.

הודיה לא ברמה שלה, וספק אם אי פעם תהיה. היא לא נהנית מספיק מהמאמץ ומהשגרה. החזרות האין סופיות משעממות אותה. היא הייתה מעדיפה לרוץ, לרקוד, או אפילו להשתמש בחליפות האימון האוטומטיות שכל שאר הבנות במועדון בו עובדת ויקטוריה מכורות אליהן. לא צריך לעשות כלום, רק להזין למחשב את המקומות אותן את מעוניינת לחזק או לחטב, ירכיב, שרירי השוק, זוקפי החזה, והאלקטרודות דואגות לשאר. שלושה חודשים ככה ויש לך גוף של פסל, הזהירה אותה ויקטוריה, יפה, משעמם, קפוא ונשבר בקלות, שלא יודע לעשות כלום חוץ משיסתכלו עליו ויגעו בו. אם תתאמני איתי תהיי חזקה באמת. וויקטוריה כמעט תמיד צודקת.

קודם כל קצת מתיחות, חימום. מדי פעם לגימה מהקפה. האורח מאתמול כבר התעורר, אבל עדיין שרוע, מקופל על הספות, פעור עיניים. איפה את מוצאת את כל

הדפוקים האלה, זונה, בחרא שלי, אני מוציאה אותם משם, מוצצת. הן נהנות לדבר ככה אחת לשנייה. לאף אחד אחר לא מותר.

הודיה לא יפה, בגלל הצלקת בפנים, אבל יש לה גוף כמעט מושלם. היא יודעת את זה. איברים ארוכים, עדינים, פרקי רגליים וקרסוליים דקים. שדיים זקופים, בינוניים, פטמות קטנות אך ארוכות. שקע צוואר, שרירי כתפיים, כוס סימטרי, שראש הדגדגן הוורדרד מציץ בראשו, חור תחת גמיש. ויקטוריה לימדה אותה איך להעריך, לשמור ולהשתמש בכל אלה. נצלי מה שיש לך, זה שלך בשביל זה, תאהבי את זה שהם אוהבים אותך, תתחרמני מעצמך ולא מהם.

היא חשפנית, שנים כבר, עובדת כל לילה, כמעט לא מפספסת משמרת, במועדון במתחם הביילוי שליד הבסיס של הכוח הרב לאומי. השעות קבועות, הכסף טוב, והיא לא מזדיינת, אף פעם לא היה לה באמת כוח לזה, רק רוקדת ומדי פעם מוצצת. חשפנית יכולה להצליח, להיות בטופ, גם כשהיא מבוגרת קצת. בכל מקרה בחושך לא רואים את הקמטים. הבנות האחרות אומנם דפוקות, רבות על כל לקוח, אבל היא לא במשחק, יש לה את הקבועים שלה, כאלה שמעריכים איכות. עוד כמה שנים וזהו, מתי שתחליט שדי תעזוב.

הזיעה כבר עולה בשיפולי גבה. רק אז האימון הופך לאפקטיבי. סבב אחד, זה כל מה שתעשה היום, אבל לכן היא מקפידה על דיוק וכוונה בתנועה, מקשיבה טוב טוב להנחיותיה של ויקטוריה. גב זקוף, כתפיים שמוטות, הנשימה מוליכה את המאמץ, לא להפך. יש לך עוד משהו היום שאת ממהרת ככה? סתם, בדיקה. יופי, זה חשוב. ומה תעשי איתו? ויקטוריה מסמנת בגועל בראשה לעבר האורח, שבוהה עכשיו החוצה דרך החלונות דמויי חרכי הירי. את כל קו החוף רואים. את הכוורת הצבעונית של פארק המפגש, מרכז הפיוס והאחוזה, את גבעת יפו וצריח הכנסייה המנופץ, את הבניינים השרופים לאורך שפת הים של תל אביב. הנוף וחדר הכושר, אלה שתי

הסיבות בגללן עברו לכאן. שווה להתרחק קצת מהמרכז בשביל רמת חיים, והבטחון של לגור ליד הרכבת הוא סתם אשליה. הודיה שמחה שהקשיבה לויקטוריה. המתחם הנטוש הזה, שהן הדיירות היחידות בו, הוא הבית הטוב ביותר שהיא זוכרת. הוא לא יכול להשאיר פה, אומרת ויקטוריה. היא לא מפחדת מגברים, רק נגעלת מהם, שום עידון, במקרה הטוב כוח וזהו. אל תדאגי כל כך הרבה, זה לא יפה לך.

*

היא תיקח אותו למרכז הרפואי, שמה ידעו מה לעשות. בכל מקרה, זאת כבר לא תהיה בעיה שלה. נדבק אליה. אפשר לחשוב שהיא חייבת לו משהו. שום דבר, גבר שקוף, שבור, לא טוב כלום. רק עוקב אחריה, בוהה, בלי לראות כלום, בעיניים יבשות ואדומות, לא מעפעף כמעט. יש לו ארנק, עם תעודות שאומרות איך קוראים לו, זאב משהו, ויקטוריה עזרה לה לחפש בכיסים שלו, אבל כמעט אין שם כסף, ואין שום רמז אחר למי או מה הוא שייך. לא נורא. עוד מעט תיפטר ממנו.

הקרונ, כרגיל, כמעט ריק, אבל מולם, מהצד השני של המעבר, יושבת אישה מכוסת ראש, מוסלמית בטח, לא מבוגרת בהרבה ממנה. בלי להתכוון מבטיהן נפגשים לרגע, והן מחייכות זו לזו בנימוס. חשוב להיות אדיבים, וחוזן מזה, המצלמות רואות הכל, והמחשב יודע מי היא. כל התנהגות שתסווג כלא חברותית תיזקף לרעתה. היא כבר התרגלה לכללים האלה. ברכבת כולם שווים.

שו צאר לוי? האישה שואלת, מנידה בראשה לכיוון זאב. מא עראפש. מא ביחכיש. מג'נון? מומכן. מומכן צאר ביג'נון. אל יום כול אל דוניה מג'נון. אל חק מעכ. הן חולקות נידת ראש. העולם משוגע, עצוב, קשה. האדא צעב. אין צורך שימשיכו לדבר. הן יכולות לחזור להתעלם זו מזו.

הרכבת עוברת דרך התחנה האטומה, במקום בו היו צריכים לחפור מחדש את המנהרה אחרי ההפצה הגדולה. אומרים שאת רוב הגופות לא טרחו אפילו לקבור, ופשוט זרקו אותן לתוך הבור ויצקו בטון על הכל. הבשר לא יכול להרקב ככה, כי אין חמצן כדי להזין את הרימות. בטח גם אבא שלה שם, מעליה, קרוע לגזרים שעדיין ניתנים לזיהוי. היא מנסה להיזכר בו בכל פעם שהיא עוברת כאן, נאחזת בדברים שסיפרו לה עליו, כי לה עצמה אין אפילו בדל זיכרון פרטי ממנו. הוא היה אחד מאלה שהזהירו מפני מה שהולך לקרות. זה לא ממש עזר, מה? הוא היה גאה בה מאוד, חשב שהיא תגיע רחוק. היא לא מתגעגעת אליו, כבר לא עצובה. אין טעם.

*

כריסטיאנה מחבקת אותה בזרועות התמנון שלה, מנשקת אותה על שתי הלחיים, האו אר יו מיי דיר? האו איז לייף, גוד? המבטא הגרמני שלה מודגש עד גיחוך. היא ממינשן, כך טרחה להסביר לה פעם, בשיחות אותן הן מנהלות בזמן שהמכונה תעבד את תוצאות בדיקות הדם, בט איי בליב יו קול איט מינכן.

פעם בשבועיים היא באה לכאן, לבדיקה תקופתית וקבלת חיסונים. כולם מרוויחים מזה, בעיקר חברות התרופות, עבורן היא שפן ניסויים מעולה לבדיקת טיפולים נגד מחלות מין. אין כמעט תופעות לוואי, רק רגעים בודדים ומפתיעים של עייפות ביום או ביומיים שאחרי. המרכז הרפואי הזה הוא שטח לא מדינתי, ולכן משוחרר מכללי הרגולציה הנאכפים בקפדנות במקומות אחרים. דיי אר ג'אסט אפרייד אוף אינוביישן, דר איז נאטינג דיינג'רס אבאוט איט, הסבירה לה כריסטיאנה, מניפולייטד באדי סלס ג'אסט סאונדס בד. איף ווי פרוב איט וורקס דיי וויל הב טו מייק איט ליגל. חוקי או לא, משלמים לה טוב, זה מה שמשנה, בכסף שמופקד לחשבון הסודי, ושבו תוכל להשתמש בכל מקום אחר בעולם חוץ מפה. לוק אט איט אז א ריטיירמנט פאנד, יו קנט דו דיס ג'וב פוראבר, יו נואו?

לכריסטיאנה אסור להיות ביקורתית או שיפוטית. היא גרומה אבל רופסת, סקרנית קצת יותר מדי, ורואים שהיא מתאווה לתענוגות אסורים. הודיה נהנית לזעזע אותה. היא חייבת לשקר בכל מקרה, כדי להמשיך להשתתף במחקר, להגזים, להרבות בתיאור חשיפותיה לכל המחלות הנוראיות שמסתובבות שם בחוץ. איי נבר יוז קונדומס, איט טייקס אווי דה פלזר, אנד איי לייק דה פיל אוף ספרם אינסייד מי. כריסטיאנה מהנהנת, רושמת, מסמיקה.

וואי דו יו דו דיס, שאלה אותה פעם, אחרי שהזריקה לה את התאים המהונדסים. איי ג'אסט לאב טו פאק, אנד דיס איז וואט איי דו בסט, יו דונט לייק טו פאק? אוף קורס איי דו. לחייה האדימו והן שתקו לרגע. אסור לה להיות ביקורתית.

בט, דונט יו מיינד, אול דה דיפרנט מן, יוזינג יו לייק דט? בכל זאת נפלט לה. לא מבינה כלום. פוסטרים של נופים טרופיים על הקירות כי אין חלונות, פרחים גדלים בעציץ, יפים ואדומים, עם מנורה מעליהם, חלוק לבן עם צווארון זקוף, תג שם שעטורים צבעוניים צויירו עליו. איי לייק דט בסט, איי לאב מן יוזינג מי, דונט יו? אוף קורס איי דו, אוף קורס.

*

היא לא אוהבת להזדיין. זה חלק מהעבודה, קשה להיות זונה בלי זה, אבל הוא לא החשוב מכולם. הפיתוי, השגת הלקוחות, זה האתגר האמיתי, כל השאר הוא רק בונס.

בכל מקום יש לקוחות פוטנציאליים. אפילו כאן, ביציאה מהמרכז הרפואי שבתוך בסיס הכוח הרב לאומי. בניין גדול, אפור וזוויתי, סוללות טילים נגד טילים מקיפות אותו, תותחי לייזר נגד פצצות מרגמה על גגו, מסדר כלי רכב משוריינים מחכה לרגע פקודה. מישהו פה ירצה בה, אם רק תדע למצוא אותו, ישכור את גופה לזמן קצוב.

היא בריאה לגמרי. יש לה אישור, חתום על ידי המנהלת הרפואית, בשלוש שפות. סי יו אגיין אין טו וויקס, בי סייף אאוט דר. לכי תזדייני. מי פה זונה מי, אני מוכרת רק את הגוף שלי ואת את כל החיים, לי אין ברירה ואת בחרת בזה, למה זה מדליק אותך ככה, מתי קיבלת זין, מתי זיינו אותך שלושה גברים אחד אחרי השני עד שהכוס והתחת שלך שרפו ככה שלא יכולת לשבת בדרך חזרה הביתה, מתי הקאת זרע, מתי הרגשת שאת והגוף שלך הם לא אותו אדם? לא לתת לזה לגעת בה, לא לתת, לחייך, לא לבכות, לקרוץ להוא שם, מה זה משנה מי, לנשום עמוק.

דו יו ניד הלפ? יו סים א ביט לוסט. נו, איי אם אול רייט. בט מייבי איי קן הלפ יו. איי הלפ מן ורי וול.

לקוח ראשון היום. זה היה קל. היא תיקח אותו למלון שמשכיר חדרים לשעה. מכירים אותה שם. עוד שעה שעתיים כבר לא תזכור כלום ממנו.

*

לא אישפזו אותו. חבל על המיטה, והוא בהרתעת סיכון, ככה שעדיף לשחרר וזהו. הוא מתחיל להיזכר ביום שהיה. גירוי ממוקד של קליפת המוח. טכנולוגיה חדשה, שמאוד עוזרת במצבים של פוסט טראומה או התקף קטטוני. רופא יהודי, משתף פעולה, קצת מנוחה והכל יראה אחרת, בוא לביקורת כשתרגיש יותר טוב.

הוא זוכר שמישהי הביאה אותו לפה. אישה צעירה, יפה, עם צלקת על הפנים. הוא לא יודע מי היא. לא קוראים לו זאב, אבל הוא ישמח אם יפנו אליו ככה, לשם הזה הוא כבר רגיל. מאיפה הוא זוכר אותה? עוד בלי הצלקת, ילדה, מאיפה?

השוק החשמלי מעורר זכרונות חבויים, מסדר אותם מחדש ככה שיותר קל לתת להם משמעות. אתה תהיה קצת מבולבל בימים הקרובים. יכול להיות שתזכור עוד. הרבה מנוחה. יש לך בית? יופי. יופי. שמחתי לעזור. השומר יעזור לך לצאת.

מגירות שלמות, בהן אטם את קרעי עברו, פתוחות בפניו פתאום. השומר אוהז במרפקו, מוביל אותו דרך המסדרונות הריקים. המקום נבנה כדי לשרת המוני נפגעים ועכשיו לא נשארו מספיק, כך שמחלקות שונות צומצמו ונאטמו. חטר מין אל באב, אומרת להם דלת הכניסה בניגון שמח, פליז פיל וול, לבריאות!

איך קראו לו פעם? את זה הוא עדיין לא מצליח לזכור, למרות שאמרו לו. משהו עם עין. הכל מוזר. נתנו לו חבילת כדורים, למקרה של התקף דיכאון או חרדה. אולי יוכל למכור אותם. עכשיו יחזור הביתה וילך לישון. מהר בטח יבין יותר.

ג

היו סימנים. היא הייתה צריכה לדעת. אסור, אסור ככה, לחשוב שאת שולטת בזה, שהכל בידיים שלך. אבל היא תעבור את זה, היא חייבת.

את הכיפה הוא הסיר והניח על השולחן שבצד המיטה. ראשה מופנה לשם עכשיו, לחוץ אל המזרון באמצעות כף רגלו. ריח אצבעותיו חמוץ, עבש. גופה מיטלטל. הזין שלו בתחת שלה, שמורם למעלה, איי דר יו נוט טו פוט יור אס דאון, ביץ', איי וויל הרט יו איף יו דו. זה יגמר והיא תשכח מזה, צריך לטייל עכשיו החוצה מהגוף, לא לתת לו לגעת בה, להתעלות על הכאב. לספור את חוטי הרקמה בדוגמת הסריגה, חמישה קשרים בכל פס צבעוני, הוא ננעץ בה שוב ושוב, עוד מעט בטח יגמור וזהו. זה לא ישבור אותה, היא חזקה ממנו.

הוא היה כל כך אדיב בהתחלה, לחץ את ידה באצבעות רופסות, אני לגור קרוב, נו ניד פור א הוטל, איי פרומיס יו וונט ריגרט איט. המלכודת שלו הייתה מתוכננת היטב, זה ברור עכשיו, והיא הייתה טרף קל. העברית האמריקאית הזאת, הכיפה, הקול הרך. את האגרוף הראשון הוא נתן לה איך שנכנסה לפניו פנימה, מה זה המקום הזה בכלל, לא בית, למה לא ברחזה כשיכלה, מאחור, בצד ימין, ממש מתחת לאוזן. ההפתעה עמעמה את הכאב. היא לא נפלה, החלה להסתובב אליו, מחפשת בידיה אחרי משהו להטיח בו, אבל השוק החשמלי ששלח בה באמצעות מכשיר ההימום

התקני ששלף מכיסו שיתק אותה באמצע התנועה, וגופה המשיך להתפתל על צירו תוך נפילתה לקרקע. הלסת שלה ננעלה, שינייה חרקו, שריריה התכווצו שוב ושוב. לנשום, זה יעבור, לנשום. יו אר א סטורנג ביץ', אמר לה בהערכה, הופך אותה בבעיטות רגליו על בטנה, שולף את ידיה מתחתיה, כמעט יש לה שליטה בהן שוב, אבל לא מספיק כדי להתנגד אליו, כי הוא יעיל ומנוסה, בטח כבר עשה את זה מליון פעם, מהדק אזיקון על שורשי כף היד שלה, דו וואט איי וונט אנד איי וונט קיל יו.

הוא שולף את עצמו מהתחת שלה, מכה בכל הכוח באחד מעכוזיה. היא לא מצליחה שלא לצעוק. הוא כבר הבטיח לה שלא שומעים פה כלום, שאף אחד לא יבוא, שהיא שלו. עיניה דומעות כשהוא הופך אותה על גבה, נותן לראשה להיתלות אל מעבר למזרון עטוף הניילון. אופן אפ, ביץ', והוא דוחף לפה שלה את הזין המסריח שחתכות הרא דבקו בו, סוטר לה באצבעות פתוחות, צובט לה את האף בידו השנייה. היא נחנקת. קיא חמוץ. ריאותיה מתכווצות. ראייתה מתערפלת.

איטס נוט דט איזי. הוא לא גמר, היא מבינה, הגרון שלה שורף, אפילו הנשימה כואבת. עכשיו הוא משתין עליה, מכוון את הזרם כך שיספג בשערה. ווי ג'אסט סטרטד, ביץ', את עוד לא לראות כלום.

*

ועכשיו לבנות מחדש. אין ברירה.

החיבור לחשמל לא מסובך. הוא יוצר מעקף לתיבה הישנה ומתחבר ישירות להזנה המגיעה מהכבל התת קרקעי. בגלל שגם המצלמות ומערכות הבקרה מחוברות אליו אפשר לסמוך עליו יותר, כשהבעיה היחידה היא שאין דרך לנתק את הזרם ואין מפסק הגנה, כך שהוא עלול להתחשמל אם יטעה. אבל ידיו לא רועדות כשהוא מנחה

את הכבל החי לתוך מהדק הנחושת, ומהר מאוד יש שוב אור וכוח ודלת חשמלית שהוא יכול לנעול מאחוריו. כעת הוא מתפנה להעריך את הנזק.

המוחאבארת טיפשים, לא מבינים שידע שיבואו יום אחד והכין מסתור בדיוק בשביל זה. הוא אטם בקיר מלאכותי נישה שאיש לא יכול לשער על קיומה בקומה מינוס שלוש, צבע אותו כך שהתמזג לגמרי עם קירות החניון. את הידית מפעילים באמצעות כבל מתכת שמתח עד לארון כיבוי אש שבמרחק עשרים מטר מהפתח. עובד כמו חלום. לחיצה אחת והמנגנון הקפיצי שפירק ממקרר תעשייתי של מסעדת יוקרה משחרר את הדלת. ססמי היפתח. ובפנים מדפים עמוסי ארגזים. כלי עבודה חלופיים, פחות טובים מהקבועים שלו אבל עדיין שמישים, קופסאות שימורים ואריזות מזון אטומות, בגדים, תרופות וסמים, הכי טובים שיש.

הוא אוכל בתיאבון. תירס, לפתן אפרסקים, צנימים בטעם גבינה. לילה בחוץ, אבל הוא אינו עייף. להפך. יש בו רצון הישרדות וחיים שלא חש זמן רב. על השולחן מונח תיק ובתוכו קופסאות אטומות, מוכנות למשימת סחר החליפין אליה יצא בקרוב. אף אחד לא יכול לעצור אותו.

*

שרשרת תלויה מהתקרה. קולר ברזל מחובר אליה, מהודק לצווארה עד שהיא מתקשה לבלוע. היא חייבת לעמוד זקופה לגמרי כי אחרת הקצוות החדים חותכים בבשרה. דם קרוש על חזה, גרונה יבש כל כך. קר. כמה זמן עבר מאז שעזב? שעות, אולי.

יהיה טוב, יהיה טוב כי ככה אני מחליטה. זה לא יכול להיגמר ככה, נכון? היא תצא מזה, חזקה יותר משהייתה. היא תנקום, או אולי לא תנקום, אין טעם בזה, לא לכעוס

עכשיו, זה מבזבז כוח, עכשיו להיות, להזדקף, לנשום ברוגע, לנשוף דרך האף, פחות כואב ככה, יהיה עוד זמן לכעוס.

היא סופרת עד מאה, וחזרה לאפס, ושוב. שרירי הגב שלה בוערים. היא מזיזה את אצבעות רגליה, פורשת אותן על רצפת הבטון. איי יוזד טו הב א לוט אוף פאן היר, הוא אמר לה לפני שהלך, אחרי שירקה בפניו, הוא רק חייך בתגובה, לא היכה אותה. את להיות חזקה, זה טוב. אני לישון עכשיו, צריך כוח. הב א גוד ניט, ביץ'.
דמעות על לחייה. אסור לחשוב על כלום. יהיה טוב. יהיה טוב.

*

שלושת העיגולים המלוכסנים, המתגרים בכוח המשיכה, עדיין ניצבים בקצה השדרה. טיל מונחה שכוון ישר אל הבסיס אמנם הפיל אותם פעם, אבל הם שופצו בחופזה, ורותך להם שלד תמיכה חיצוני. וואן אוף דה לאסט סימבולס אוף דיס וואנס ביוטיפול סיטי. שטויות. העיר הזאת אף פעם לא הייתה יפה.

הוא נכנס לחניון בכניסה הראשית, שכיפת לוחות מתכת עבים מגוננת עליה. הכי טוב ככה, להראות כאילו אין לך מה להסתיר. המדרגות הנעות עובדות, למרות שסימני ניתזי הפגזים ניכרים עליהן והמנגנון חורק, מזהות שעלה עליהן ורק אז מתחילות לזוז. עכברי החניון עושים את כל עבודת התחזוקה בעצמם ולא נותנים לאף בעל מקצוע מבחוץ לרדת אליהם. הם לא רעים בזה.

אף אחד לא יודע כמה עכברי חניון נשארו. חלק מהם חיים רק מתחת לאדמה, לא יוצאים לעולם. מספרים שיש תינוקות שנולדים שם, ושכשמישהו מת גורסים את גופתו, מוהלים את עיסת הבשר במים וכך שופכים אותה לביוב. הקהילה מחלקת תפקידים לחבריה. יש האחראים על השגת מזון או אספקה אחרת, ורק הם רשאים לצאת החוצה ללא אישור מיוחד. הכוח הרב לאומי ניסה להשליט את מרותו עליהם,

אבל נכשל. לא הייתה התנגדות אקטיבית מצד עכברי החניון, רק סירוב עיקש למלא כל הוראה, נכונות, ואפילו רצון למות ולא להיכנע. הם זרקו את עצמם לפני גלגלי המשוריינים שניסו להיכנס לחניון. לאחר כמה התאבדויות פומביות כאלה הוחלט לעזוב אותם לנפשם, לחלק להם את מכסות המזון שמאפשרות את שרידתם וזהו. זאב מעריך אותם על זה. הוא היה רוצה להיות אמיץ כמותם.

בקומה הראשונה שמתחת לאדמה מקבל את פניו שומר כחוש, מקועקע גוף, לובש מכנסיים קצרים. חם פה תמיד. באוויר יש ריח בשר צלוי. בלילה משאירים רק את אורות השדרה המרכזית, בה ממוקמות המדרגות הנעות, דולקים. וילונות פלסטיק שחור תלויים מהתקרה, אי אפשר לראות מה קורה מאחוריהם. מה יש לך לחפש פה, איש? רוח מין הון. הבית. זאב פותח את התיק שהביא איתו. אפרים, דאונרים, הכל. צריך את הבוס.

השומר מהסס רגע, מגרד בראשו, לא יודע מה עושים. למה לך בוס? כדי למכור לו. אתה רוצה למות? השומר צועק, אבל אז מזמזם מכשיר שבחגורתו ומישהו אומר לו משהו באוזניה. זאב מרים את ראשו אל המצלמה המכוונת אליהם, נד בראשו לשלום. אתה למטה. ליד ארבע תשע שבע אחת. תמצא? בקלות.

*

הבוס טועם, מהנהן. הוא אף פעם לא ישן. כל הפנים שלו מלאים קעקועים, ספירלות צבעוניות שמתפתלות על עצמות הלחיים וגשר האף. עכברי החניון ידועים בזה. זאת מסורת שלא ברור איך התחילה. לכל חניון גדול יש סגנון קעקועים משלו, עם סמלים וצבעים שרק הוא משתמש בהם. עכבר חניון אחד לא יתקבל בחניון אחר אלא אם יסכים להיות מקועקע מחדש, עד שסימוניו הקודמים יכוסו לגמרי.

זאב מכיר את הבוס מחייו הקודמים. הוא זוכר הכל עכשיו. הם היו חברים פעם, או כמעט חברים, שתו בירה באותו מקום. לבוס קראו אז גבי. הייתה לו אישה, נועה, ושני ילדים, עמוס ויובל. הוא שנא את העבודה שלו ורכב על אופני שטח. הוא לא יזכיר לו את זה עכשיו, בטח אף אחד לא יודע.

הוא חי בסוכה עשויה כפות תמרים, שניצבת בשטח שמתחת למדרגות הנעות במפלס התחתון, עם רצפה שצבועה אפור ופסים צהובים. נער צעיר, ערום, מגיש להם קפה. הם מסבים על כריות רקומות, שולחן נמוך לפניהם. קודם שותים, רק אחר כך מדברים ביזנס.

*

איטס ווס נוט דה סקס, יו סי? איי וונטד יו טו סרנדר טו מי טוטאלי, איי וונטד טו טרסט יו. ואז שריקת השוט, הצלפה, ישר בכוס שלה, חותך את הבשר. היא לא ידעה שיכול כל כך לכאוב. סון איט וויל בי אובר.

אני לאהוב ארץ זאת, הוא אומר לה בין המכות. יד שמאל שלה שבורה. אפשר לראות את עצם הזרוע המרוסקת דרך החתך העמוק. אני לבוא לארץ בגלל אני אוהב אותה, יו סי? אבל כאן כולם רעים, רשעים, ואי אפשר לתקן זה.

האף שלה מרוסק, דם לא מפסיק לנזול. הלסת שלה שמוטה. היא לא יכולה לדבר גם אם הייתה רוצה, רק אנקות יוצאות מפיה, חרחורים. הוא מעביר אצבע עדינה על הצלקת שבפניה. איי וואנדר האו יו גוט דיס, וואט ווס יור סטורי. ואז הולך לרגע, וחוזר כשהוא אווזו אלת עץ כבדה.

כבר אי אפשר לתקן זה. סו לונג, ביץ'. ישר בראש. משהו פוקע.

אבל היא לא מתה, עדיין, רק נראית כך.

הוא זורק עליה את הבגדים שגזר מגופה אחרי שקשר אותה, מהמהם לעצמו משהו, שיר, ניגון, אולי תפילה. זמזום מתגבר באוזניה, היא פה אבל אולי איננה, ובכל זאת מצליחה, ביד ימין, לגשש בכיס המעיל שלה, למצוא את שחיפשה. איי אם סורי, באט איי אם וויק, אול דיס וויל סון בי אובר, אנד איי נידד דה ממוריז, טנק יו, ביץ', הוא אומר מעליה במעין טקס אשכבה, רוכן כדי לעטוף אותה ואת בגדיה בניילון שקילף מהמזרון, ואז היא מצליחה לנקום. תנועה אחת, ספק עווית, בלי לכוון, רק להרגיש, והעט הלפותה באצבעותיה חודרת אל תוך מוחו מאחורי האוזן, וגופו מתרפה מייד, אפילו לא מספיק להיות מופתע, נופל עליה. כתם שתן מתפשט במכנסיו, מרטיב אותה. לא למות עדיין.

*

יש מעבר סודי בין החניון ובין מרתפי בניין הבימה. שם, מתחת לאולמות ההרוסים, נמצאים מחסני האספקה וסדנאות העבודה של עכברי החניון. השומר מוביל אותו לשם, ידידותי מאוד, עכשיו שהבוס הורה לעזור לו. איך קוראים לך, איש? אני מנשה הקטן. היה מנשה הגדול, אבל אולי קרה לו משהו, הרבה זמן לא ראיתי אותו, אתה ראית אותו, איש?

הם נעזרים בפנסים נטענים שאלומותיהם מתרוצצות על הקירות שכרזות וצילומים תלויים עליהם. פרצופים גרוטסקיים, עמוסי איפור, שחקנים שנשכחו מזמן. מנשה הקטן מכיר כל פינה, ממחר לפנים, כולו תזזית, לא סותם לרגע. זאב דוחף עגלת סופרמרקט גדולה, מאתר ומניח בתוכה את כלי העבודה שלו, את המצברים שנלקחו ממנו, דברים נוספים להם אולי יזדקק. פה היו עושים הצגה, איש, גם אני עשיתי פעם

ככה, משחק הייתי, אנטיכוס, בחנוכה, יהודים רעים, צעקתי, אסור לעשות ברית מילה!

כל מיני דברים בונים ומתקנים פה, פזורים בשלבים שונים של עבודה על השולחנות. כלי בישול מוזרים, עצומים, מיטות אלונקה, ערסלים, קשתות מכניות משוכללות, חליפות שריון. מסוכן בחוץ, נכון, איש? מסוכן מאוד, צריך להיזהר. לנו יש מי שיוצא, אבל לפעמים לא חוזרים. זה יפה, בחוץ?

*

היא זוחלת על גחונה, שובל דם נשרך מאחוריה. גוף עירום ושבור, שלעולם כבר לא יחזור לאיתנו. לאורך מסדרון אגף החקירות הישן, צמוד לקיר, כי רק הרגליים עוד מסוגלות לדחוף, קדימה, קדימה, אם תעצור הכל יגמר.

מצלמת מעקב, שמשום מה עדיין מחוברת למוקד למרות שסגרו את החלק הזה בבניין מזמן, היא שמזהה אותה. מתחיל בלגן. מעמיסים אותה על אלונקה, מקבעים את הצוואר, דיס איז הוריבל, מגלים את גופת קצין המודיעין עם העט הנעוץ בראשו. תווי הפנים שלה הושחתו כך שהמחשב אינו מצליח לזהות אותה, אבל מוצאים את הארנק והתיק שלה בתוך שקית שיועדה להשמדה. שלושה רופאים עובדים עליה. נו ציאנס, טטס ג'אסט לט הר דיי, לס פרובלמס פור אול אוף אס. זו בכל מקרה המדיניות עכשיו, לטפל כמה שפחות, כי הרי עוד מעט אי אפשר יהיה ללוות ולדאוג למחלימים, אבל הזנת שמה למערכת מזעיקה לשם את כריסטיאנה, שמבהירה שאין ברירה, שי איז א ריסרץ סאבג'קט, ורי אימפורטנט, וואט דה הל הפנד טו הר?

חסארה, כונת חילוה, אל שרמוטה, אומרים זה לזה האחים שמלווים אותה מחדר הניתוח בו קטעו את ידה השמאלית מתחת למרפק אל המחלקה הנוירוכירורגית, מפיש אמל, אל מוח מית.

וקוראים לויקטוריה, הרשומה כאפוטרופסית הרשמית מאז מות הוריה. דיס איז א טרגידי, אנד דה מן ריספונסיבל איז דד. לא תהיה חקירה, אין טעם, אבל בינתיים יתנו לה את הטיפול הטוב ביותר האפשרי.

*

הכל במקומו. הבית חזר להיות מאורתו המוכרת, אבל זאב לא שקט. הוא עומד מול המראה, ומנסה להגיד את שמו הישן לבבואתו. זה עדיין קשה לו, לזהות במי שהוא היום את מי שהיה. היית אבא ובן זוג, פעם. היו להן שמות, וגם לך. זה נגמר בלילה אחד, שבו לא הצלחת להגן עליהן או למות איתן. עכשיו הוא זוכר, אבל רק את העובדות היבשות, את התקציר, את הכותרת. זה לא הוא, שעבר את זה, בלתי אפשרי.

פניה של האישה הצעירה, שהצילה אותו בלילה בו חזר מהחקירה, חקוקים משום מה בזכרונו. מאיפה הוא מכיר אותה? האם יש קשר בינה לבין מי שהיה? למה הייתה טובה אליו? הוא חייב למצוא אותה.

זאב, רועי, כך קראו לו, יוצא מהבית והולך לחפש אחריה, לשחזר צעד צעד את מסלול הליכתו בלילה ההזוי ההוא.

ד

פעם גרו פה עשירים. לפני זה, מזמן, גרו כאן עניים, אבל את זה רועי לא זוכר, רק יודע מסיפורים. הוא הכיר את השכונה הזו כבר אחרי שהשתנתה, כמקום בו מבקרים כדי להתפעל מהשילוב בין יוקרה להיסטוריה, מהציוריות, מהאותנטיות. כשביתו הייתה תינוקת נהג לקחת אותה לרחבה המצופה אבן שבמרכז סוזן דלל, כדי שתתרוצץ ותשחק בין עצי התפוז שתעלות השקיה פתוחות מחברות בינהם. לעיתים היה קונה לה עוגה במאפייה הסמוכה, יקרה הרבה יותר מדי אבל טובה. קבוצות מובלות על ידי מדריכים חובשי תרבוש הסתובבו בין תחנות קבועות, ובדרך הביתה, על האופניים, נהגו לעצור לידן, להקשיב לטקסטים החוזרים על עצמם, הנפוחים, לבדיחות השחוקות, למושל יפו קראו אבו נבוט, שם ערבי טיפוס. אלה זכרונות טובים.

ברעידת האדמה הגדולה התמוטטו רוב הבתים, ופתאום היה אפשר להבדיל מה נבנה כחיקוי של הסגנון הישן ומה באמת היה כזה. הבתים החדשים, וילות הפאר שנוצרו עבור העשירים, נותרו עומדים בינות עיי החורבות. תושביהם ניצלו ממוות, אבל היו מהראשונים לברוח בהתדרדרות המהירה שבאה אחר כך, נוטשים את מה שהיה שווה פעם המון כסף וכעת הפך לגושי בטון מוקפי חורבות. השכונה הפכה לשטח הפקר אחד מיני רבים. הוא וזוגתו חשבו אז לנצל את ההזדמנות, לפרוץ לתוך אחד מבתי

המליונרים שאיש כבר לא השתמש בהם, לשחק בלחיות ככה, כמו שאף פעם לא יכלו להרשות לעצמם, הם אפילו בדקו בית מסויים, נראה ממש טוב, כתום ולבן, עם חדר משחקים ענק, ובו מתפתלת מסילת רכבת צעצוע שרק צריך לחבר לחשמל, אבל לא הספיקו. נרקומנים השתלטו על הבית ההוא, ושרפו אותו אחרי שגמרו להשתמש במה שמצאו בו. רועי מעדיף לא לחשוב על זה עכשיו.

הבעיה עם הזכרונות החדשים היא שהם תמיד מכאיבים בסוף. היה קל יותר להיות זאב. הפתרון הוא לעשות, לנוע, לא להתעכב, לא להתלבט, לא לתת למחשבות להתנפל עליו. דרך כאן עבר, באותו לילה. בזה הוא בטוח. עליו למצוא את האישה הצעירה אחריה עקב, למרות שאינו יודע לשם מה. אבל הסיבה לא חשובה, כי אין סיבה, אין משמעות, אין הגיון. למה הוא חי, עדיין?

*

במרתף הבניין הזה פעל אז, מזמן, חלל הופעות קטן, אלטרנטיבי. היה להם חבר, מוזיקאי שוליים שהתפרנס מעריכת דין, והוא הזמין אותם פעם לכאן, לביצוע בכורה של יצירת מוזיקה מודרנית שהלחין. מה קרה לחבר הזה? רועי מתקשה להיזכר מתי נעלם, אבל זה לא באמת חשוב. ממש ממול המקום האליטיסטי והתרבותי פעל מועדון ריקודים לפנסיונרים ולפנויים פנויות. בזמן שחיכו לפתיחת דלתות האולם צפו באנשים היורדים בגרם המדרגות המעוגל המוביל לשני המקומות המנוגדים כל כך, מנחשים מי יפנה לאן. הוא זוכר מה לבשה באותו ערב, את חום זרועה כשישבה לציודו, את התקפת הצחוק שכבשו יחדיו, האישה עטוית מעיל הפרווה, לאן תפנה? והאיש הזה, עם המבט הטרוד, האם בא לרקוד או להאזין? די כבר.

פסל ליצן יושב מחוץ לסניף מקדונלד'ס, שלם לגמרי בלב כל ההרס. החלונות מנופצים. התפריט התלוי מעל הדלפק והפרסומות שעל הקיר בעברית ובערבית, זכר לנסיונות הכושלים לכפות את השיוויון בין השפות והקהילות, שנדמה שרק הגביר

את השנאה וקיצר את הדרך להתפרקות הכללית. עכשיו, אם מישהו רוצה למכור משהו הוא יכתוב באנגלית, כדי לא להסתבך.

הרחבה המרכזית בפרויקט המגורים הזה מוגנת יחסית על ידי הבניינים התוחמים אותה, אבל הוא בכל זאת ממהר אל תוך חדר המדרגות כשנשמעת האזעקה המבשרת על התקפת טילים. בסיס הסיוע הקדמי של הכוח הרב לאומי די קרוב לכאן, ובימים האחרונים התגברו ההתקפות עליו. הטילים פרימיטיביים כל כך עד שהסיכוי שיפגעו כאן זהה או גדול מכך שיפגעו במטרתם. והנה, שריקה קרובה מנסרת את האוויר, ואחריה פיצוץ חזק, וגל הלם שאפשר להרגיש דרך הרצפה והקירות, אפילו קצת אבק שמיתמר מהקירות. הוא כבר פחות מפחד, משום מה, בתקופה האחרונה, מאז שהתחיל לזכור. המוות נדמה לו פחות אמיתי.

*

הוא עולה למעלה. שמונה קומות של מסדרונות ארוכים שמובילים אל דירות ריקות, שדלתותיהן פרוצות. לא יאומן שפעם היו כל כך הרבה אנשים עד שכל הדירות האלה היו מאוכלסות. משפחות שלמות, עם חיים מלאים, עבודה, לימודים, הכל. גם כעת יש אופי שונה לכל אחת מהדירות הנטושות. הוא עובר על פני הפתחים בעקבות השלטים המכוונים אותו לכיוון מועדון הספורט. שרידי מדורת ספרים שמישהו התחמם לידה פעם במרכז דירה אחת, קול המיית יונים קולנית עולה מתוך אחרת, קרעי בגדים ושברי הריטים על רצפת דירה שלישית. חייהם והעדרם של הדיירים שהיו כאן פעם בכל זאת נוכחים כאן, הותירו עקבות. לפני שהתחיל כל הבלאגן אף פעם לא חשב שמישהו בכלל גר פה, חשב שהפרוייקט הזה, חצרות יפו, מכוער, זר, שעיצבו המסוגנן, מרובה הקשתות, מגוחך בנסינו המלאכותי להיות כאילו מקומי, כאילו יוקרתי, ובעצם גם וזול. כשהיפשו בית אפילו לא שקלו לעבור לכאן, ולא רק בגלל הרתיעה המובנת מיפן, זה בכלל לא תל אביב, אלא כי מה פתאום, אף אחד נורמלי לא

יגור ככה. עכשיו הוא מגלה, מאוחר מדי, שטעה, כי למרות שמכווער בשום דירה אין סימני פגיעה ישירה, כך שיכלו להיות בטוחים פה. אין טעם במחשבות האלה.

*

הוא שומע את ההתנשמויות לפני שהוא רואה אותה, ומתקרב בזהירות. קצובות, כועסות, נשיפה דרך הפה. היא בהירה, חזקה. הוא זוכר שהייתה שם, בביקורו הקודם כאן, אבל לא הרבה מעבר לזה. היא יושבת זקופה על ספסל, אוהזת ביד ימינה העטויה כפפה ברצועה המחוברת למתקן כושר, מזיזה את הזרוע מהכתף ומניפה כך משקולת למעלה ולמטה, שוב ושוב. היא לובשת רק גופיית ספורט ומכנסיים הדוקים, קצרים. כל גופה נוצץ מזיעה. אין בה דבר רך, וזה יפה בעיניו. היא לא נבהלת ממנו כשהיא מבחינה בו מביט בה, ובכל זאת מפסיקה, מחלצת את היד מהרצועה, פונה אליו בגופה. אני מחפש מישהי שעזרה לי, הוא אומר, ומרגיש איך הוא מסמיק, את מבינה עברית, נכון?

אתה מדבר עכשיו. זכרתי שאתה לא מדבר. אני לא כל כך זוכר מה היה, כשהייתי כאן, אני מחפש את זאת שהביאה אותי לפה, שעזרה לי. שמעתי. היא לא פה. יותר טוב שתלך.

היא מחליפה ידיים, והמשקולות שבה להיטלטל, ושוב הנשיפות. רועי סוקר את החלל בעיניו, מכשירי כושר, חלונות צרים דרכם ניתן לראות את מה שנשאר מתל אביב ויפו, בריכת שחייה קטנה וריקה.

אמרתי לך שהיא לא פה. אני אחכה, הוא אומר, בטון שידע להשתמש בו פעם, של בטחון עצמי ועמידה על שלו. איך שאתה רוצה.

*

ויקטוריה, היא אמרה לו בסוף את השם שלה. וזאת שאתה מחפש היא הודיה. אבל היא באמת לא כאן. אל תחכה לה. תשכח ממנה, כאילו לא הייתה. אבל הוא לא מוכן לוותר כל כך בקלות.

אתה לא לקוח שלה, נכון? מה יש לך ממנה? כלום. רציתי להגיד לה תודה, לעזור לה במה שאני יכול. אני אמסור לה. אני מעדיף לעשות את זה בעצמי.

היא מבשלת אורז עם שבבי סויה, מתובל באבקת מרק ירקות. הוא מביט בתנועותיה, מערבבת. שריריה נמתחים ומתכווצים. משאיות ממוגנות עוברות בכביש שמתחתם, יותר תנועה מכרגיל. פרסמו שמתוכננת היערכות מחודשת של הכוח הרב לאומי, שהמשבר הכלכלי העולמי משפיע על אפשרויות התמיכה של המדינות השונות, שכפי הנראה צפוי בקרוב שינוי משמעותי, דרמטי, במדיניות, בגישה. הוא רק שמע קצת, לא הבין באמת. בסוף, כשהאוכל ממש מוכן, היא מזמינה אותו לשבת ולאכול איתה.

טעים. תודה. היא אוכלת בעדינות, לאט, לועסת הרבה. הוא מנסה לחקות אותה. היא מוזגת לו ולה מים.

אם אתה רוצה לעזור לה יש משהו אחד שאתה יכול לעשות.

*

היא משחקת איתו. זו משימה בלתי אפשרית. למצוא מישהו שהוא אינו מכיר שנמצא במקום בו אף פעם לא היה ולהביא אותו לפה. צריך להיות משוגע כדי לנסות לעשות את זה, ורוב הסיכויים שייהרג ולא יצליח. ובכל זאת הסכים.

רועי ממשיך לחשוב על ויקטוריה כל הדרך הביתה. הוא חולם עליה בלילה. ובבוקר הוא יודע כיצד זה יכול להצליח.

*

גיוני פותח את הדלת מהר. שלא יראו אותך, רק זה חסר לי. שמעתי אתה מושכלנגי עכשיו.

זה בגללך, רועי אומר לו, אתה חייב לי, הם היו נופלים עליך אחרת. לא חייבך כלום, גיוני מנסה קצת, אבל הם לא באמת רבים, כי אין טעם, הם מבוגרים מדי בשביל זה.

גיוני גר ברמת גן, שתי דקות בצליעה מהירה מתחנת ביאליק. צינורות ביוב גדולים מסוככים על הכניסה לביתו, דירת ילדותו, שקירותיה חוזקו בשריון חיזוני מלוחות פלדה. מבחוץ הבניין נראה כחורבה ממוטטת, אבל בפנים הכל כמו פעם, שטיח כהה, הריטים כבדים, ארון ספרים עמוס בכרכי האנציקלופדיה העברית, וילונות שמסתירים את החלונות המוגפים תמיד, ציורים על הקירות. אין בתים כאלה יותר, רק זה. רועי יודע כמה מאמץ ומשאבים נדרשו כדי לייצר את הבעה הזו. הוא עזר בתכנון ובחלק קטן מהביצוע, כאשר חיבר את מערכת המצלמות המוסתרות במבנה ובסביבותיו ובנה דלת מילוט סודית מאחורי ארון הספרים.

לא מכרתי אותך. יכולתי, אבל לא עשיתי את זה. לפעמים צריך להגיד את המובן מאליו. אתה חייב לי, ועכשיו אני צריך עזרה.

גיוני מכווץ בתוך הכורסא. גופו המעוות נבלע בתוכה. רגלו קופצת בעצבנות. זאת תקופה קשה, אי אפשר לדעת מה יהיה, הכל יכול להשתנות פתאום, אבל רועי לא נותן לו להמשיך עם כל הבכיינות והפחד. אני צריך מכונית, ישנה, לא מחוברת, אני צריך אותה מהר.

הוא אפילו לא צריך לאיים. גיוני יודע שהוא חכם מספיק כדי לבקש רק את מה שהוא יכול לקבל וכדי להגן על עצמו ולנקום אם לא יענה. הם נפרדים בלחיצת יד. תשמור על עצמך, יהיה לי חבל אם תמות.

*

מהתחנה הסופית בפתח תקווה ממשיכים ברגל עוד רבע שעה, בתחילה במעבר מוגן מחופה בטון שעוקף את מטה הכח הרב לאומי, ואז בתעלה משוקעת שאיש כמעט אינו עובר בה, עד לכניסה לחניון. גיוני נתן לו את הקוד והדלת נפתחת בלי בעיה. חשוך בפנים, אבל הוא הביא פנס.

ארבע מכוניות חונות שם, שריד למיזם תיירותי שקרס, טיולים למי שמחפש להרגיש כמו פעם, נוהג ולא ננהג, שולט במכונה ולא רק מובל על ידיה. בגלל המלחמה לא נפרשה מערכת נהיגה אוטומטית מלאה בכל הארץ, והכבישים שהתרוקנו ממכוניות יכלו לאפשר את מה שכבר נאסר במקומות אחרים, נהיגה עצמית, בלי פיקוח ובלי דיווח. אבל האנשים פחדנים. נו אינשורנס? איז איט ליגל? וואט דו יו מין יו דונט נואו? קשה היה לתיירים להבין ולקבל שלחופש יש מחיר ששווה לשלם. גיוני היה אחד מארבעת מארגני הפרויקט הזה, בלי סיכון אין סיכוי לרווח, והכישלון שלו, שהיה אחראי על הבאת הלקוחות, היה המהדהד מכל. אבל שאר השותפים נעלמו מהשטח, אחד לאחר שנהרג מפגיעת מרגמה, שני חוסל בידי יריב עסקי ושלישי הצליח לברוח לקנדה, כך שהוא נותר הבעלים היחיד של השאריות. גיוני אוהב את הרכוש שלו, ולכן מקפיד לתחזק את המכוניות למרות שכבר שנים לא הושכרו לאיש. ארבע מכוניות. גיפ אדום, מצועצע, מכונית ספורט כסופה, רכב מנהלים ארוך ומהודר, או באגי בעל שלדת צינורות, שנבנה במלאכת יד קפדנית. הבחירה של רועי ברורה.

*

המנוע רועם, ממוקם מאחור, יושב חשוף לגמרי על השלדה, מחמם לו את הגב. הרוח שורקת. בולמי הזעזעים משככים את מהמורות הדרך, מחליקים הכל. כמה שנוסעים יותר מהר ככה קופצים פחות.

צרור יריות או טיל מונחה יכולים לפגוע בו בכל רגע. לאף אחד אסור לנסוע כאן, ככה. רק כמה קילומטרים מבדילים בין השטח הנשלט על ידי הכוח הרב לאומי ובין זה שבשליטת המורדים, והוא דוהר בהם כעת ברכב בלתי ממוגן, חשוף לגמרי. איזה כיף. שנים שלא נהג בעצמו, אבל מסתבר שהגוף והמוח עדיין זוכרים איך לשלוט במכונה, איך לגרום לה לשתף פעולה. המכונת מדברת איתו דרך טלטלות השלדה המורגשות בתנועות הכיסא, דרך שינויי הטון של המנוע והתמסורת, דרך ההיזון החוזר העובר לידי באמצעות רעידותיו של ההגה. מכונה משובחת, רעבה, שדוחפת אותו לנצל אותה עוד, למתוח את גבולותיה. הכל בה עשוי טוב, רק מה שצריך בלי תוספות מיותרות. ריתוכי הצינורות מושלמים, עבודת אומן ממש, תפרי החיבור נושאים את דוגמת ערימת המטבעות שמצביעה על כך שבעל המלאכה היה מומחה. רועי מרגיש בר מזל על כך שהיצירה הזו, שמישהו אהב והשקיעה בה, שלו כעת, גם אם לזמן מוגבל. לא היה איכפת לו למות עכשיו, זה רגע מאושר.

ובכל זאת הוא נמנע מהרחובות הראשיים, ומתכנן את מסלולו כך שיעקוף את המקומות המסוכנים ביותר. יש משימה שלקח על עצמו, ובשביל זה עליו לשרוד עוד קצת, להגיע לבסיס המורדים, למצוא מישהו ואז לחזור משם. זה כל כך מופרך שהוא צוחק לעצמו, הקול נבלע ברוח המכה בפניו.

קרית אונן, על שיכוניה הרבים, שוטחה לעיי חורבות. הבניינים הדומים והמשעממים הפכו לערימות בטון ובלוקים דומות ומשעממות. מדי פעם גדמי עצים, מדי פעם פגרי מכוניות. עיר גדולה זאת הייתה, ואיננה עוד. הוא בכלל לא זוכר ששמע על זה משהו, ההרס נבלע בתוך החורבן הכללי, לא הותיר כל חותם. הוא מנווט על פי התחושה ועל פי הכיוון של הגבעות במרחק, רק לא לעצור, לא להתלבט לאן לנסוע, ובודאי שלא למה.

*

במראות אמנם ניתן להבחין בחורבות שמאחור, אבל מבטו פונה קדימה, אל השביל שזמן רב לא עבר בו איש, שמתפתל בין עצים מצולקי פגזים ושדות בור. זה כמעט טבע. קשה לו להודות בכך, אבל הוא התגעגע לשמיים פתוחים, לאופק ללא שרידי בניינים.

הוא עקף את נמל התעופה הנטוש. מגדל הפיקוח עדיין ניצב כמגדלור כסוף, מטולא, נושא את שרידי פגיעות הטילים והפגזים. המאבק לשמור את השדה פתוח היה ארוך ועיקש. קרבות, סוללות טילי הגנה, מה לא. צינור חמצן, שער יחיד, חסר תחליף. כשעוד הייתה ממשלה, בתקופת הביניים, אחרי השתלטות הכוח הרב לאומי, כל מי ששלט או ניסה לעשות סדר אמר את אותם דברים. רק לפני כמה שנים ויתרו, לא בגלל משהו מסוים, אלא סתם כי כבר לא היה עוד טעם. אלטרנטיב סולושן. ובאמת הסתבר שכלום לא קרה. יש ים, יש רכבת, יש מסוקים. מי שרוצה או צריך להגיע לכאן מצליח ומי שרוצה לעזוב גם, עובדה. ווי וויל ריאואולואייט דה סיטואיישן פרום טיים טו טיים. בטח, שמענו עליכם.

הבאגי מנתרת כשהיא מגיעה לראש גבעה קטנה, נוחתת בעדינות, הדרך מתעקלת ימינה, לתוך חורשת אורנים בודדת. עוד לחיצה על הגז. הוא חולף, מהר מדי, על פני שלט משולש, צהוב, עקום, מצוייר ביד. מוקשים. כנראה שכדאי שיעצור.

*

סלאם עליכום. עליכום א סלאם. מה נשמע? בסדר. מאיפה? מלמטה, תל אביב. באמת? מה אתה עושה פה? השתגעתי? יכול להיות. חכה פה. אסתנא. מה אני יעשה איתך עכשיו, מאיפה באת לי.

דווקא נחמד. מרושל. בלי מדים, רק רובה שתלוי ברצועה על כתף אחת מסמן שצריך להיזהר. פתאום צץ. ועכשיו הוא מורה לרועי, תוך שימוש בקנה הרובה כמקל

הצבעה, לשבת בצל עץ זית, להמתין למשהו שכנראה אמור לקרות. אני ארוץ למצוא מישהו שידע מה לעשות. אל תלך, אם תברח נהיה חייבים להרוג אותך, אין מה לעשות. אני לא אברח. יופי. יותר טוב בלי להרוג.

והוא רץ משם, קליל ובטוח, הרובה אחוז בידו, בשביל סמוי שמתפתל בין עצי המטע רבי השנים, שולח אליו עוד מבט מעבר לכתפו לפני שהוא נעלם מעיניו.

מישהו מטפל בעצי הזית הללו. הם מטופחים וגאים, גזעיהם המפותלים נושאים בגאון את ענפיהם. אדמת המטע הכהה עדורה ומנוכשת. הוא לא חשב שעדיין קיימים עצים כאלה.

את הבאגי החנה לא רחוק, מעבר לגבעה. הוא מתח עליה רשת הסוואה, מקווה שזה יספיק נגד מטוסי הסיור וההשמדה הזעירים, שאת זמזום מנועיהם אפשר לשמוע, אף פעם לא נעלם לגמרי. אבל הוא יודע שיכולת טווח הזיהוי שלהם מוגבל, ושהטכנולוגיה בה הם עובדים מיושנת, כי עכשיו, אחרי שאין שדה תעופה לאיים או להגן עליו, אף אחד לא באמת מנסה להכריע או להשמיד את המורדים.

גם המורדים לא באמת רוצים לנצח, ובכל מקרה לא ברור את מי או לשם מה. הם חיים כאן, בגבעות השפלה, האזור הרדיואקטיבי ממזרח, מישור החוף ממערב, מגדלים את האוכל שלהם, יורים טילים שהם מצליחים להשיג או לייצר באמצעיהם המוגבלים. זה משחק משותף שטוב לכל הצדדים.

שמש חורף מעל, קרניה מרצדות דרך עלוות העץ. הוא נשכב, שם את ראשו על הקרקע. כל כך הרבה זמן לא נח.

*

הוא חולם.

גוף אישה רך. לטיפות. שפתיים. אנחות. צחוק.

מגע בכתפו מעיר אותו.

*

קשרו את ידיו מאחור, אל תתרגש, אג'נבי, ככה עושים תמיד, מוליכים אותו אל המפקדת, שתגיד מה לעשות.

שרידי היער שקק"ל נטעה פה פעם עדיין נראים בשטח, אורנים בודדים, שולחנות פיקניק, סימוני שבילים, לבן-כחול-לבן, לוחות הנצחה לתורמים של חורשות שהיו ואינן עוד. הרוב נשרף כבר בהתחלה, הוא עוד זוכר את ענני העשן, אבל הטבע שיקם את עצמו, והעצים והשיחים הנמוכים והחזקים, שבכל מקרה מתאימים יותר לכאן, השתלטו מחדש על המרחב שנגזל מהם. היער היה רק נוף זמני, והעקבות שהותיר אחריו מתמזגים בשרידים אחרים, קדומים יותר, במהלך החזור על עצמו של הרס והתחדשות.

המורדים חיים במנהרות ובורות שחפרו בקרקע. חלקות קטנות ומגודרות של ירקות משובצות בשטח, בין מכתשי הפגזים, תרנגולות מתרוצצות. מישהו עודר, נד להם בראשו לשלום כשהם עוברים על פניו. סלאם עליכום, עליכום א סלאם. נדנדה תלויה על עץ, ולמרגלותיה ילד משחק בכפיסי עץ. ילד אמיתי. יחף. מרוכז במשחקו. כמה זמן לא ראה ילד.

אג'נבי. זר. כי הם בני המקום. יש כאן יהודים וערבים, כל מי שלא מאמין באלוהים, שמוכן למות ולא להיכנע. הם חופשיים, לכאורה, הם לא מקבלים שום מרות, כאילו. הם יורים על כולם, בלי אפלייה.

הם מטפסים במעלה תל עתיק, לצד משוכות צבר, חולפים ליד בית קברות ישן עם מצבות מנותצות עליהן כתוב בערבית. בהמשכו תלוליות הקברים הטריים יותר,

שבראש כל אחד מהם שתול עץ, ועליו תלוי ציור האדם שנטמן כאן, פרצופים צעירים, מחייכים.

דיר באלקום, אש! צעקה רחוקה נשמעת, ומתוך חור באדמה, מסווה בבד חום שמתנופף לרגע, נפלט בקול שאגה טיל, כמו בהילוך איטי, זנבו ממשיך ופולט אש כשהוא מתרחק מהם. רועי עוקב אחרי הלהבה במבטו. העיר ההרוסה לא רחוקה כל כך, אבל בכל זאת אי אפשר לראות את הפגיעה.

*

הם בלב התל. מנהרה מדופנת בקרשי ארגזי תחמושת שעליהם חותמות הכח הרב לאומי הוליכה אותם לכאן, דרך שכבות של הריסות שנערמו זו על זו. זה חדר של בית עתיק שנחרב לפני עשרות, מאות או אלפי שנים, קשה לדעת, וכעת רוקן מהעפר שמילא אותו ומשמש כבונקר הפיקוד. מפה תלויה על קיר אבנים, שמיכת אקרילן עם הדפס מגומר משמשת כמפה על שולחן מאולתר, אור נרות שמן מהבהב. המפקדת צעירה ממנו, שמנה מאוד, עניינית. דבר. מה אתה רוצה ולמה.

הוא מחפש את דוד, איש צעיר שהיה פה פעם ואולי עדיין. אחות שלו, הודיה, שלחה אותו. היא פצועה ורוצה לראות אותו, הוא האחרון שנשאר מכל המשפחה. זה כל מה שהוא רוצה.

המפקדת צוחקת. קולה מהדהד, כואב באוזניו. צללים מתרוצצים על הקירות. אולי תחליט להרוג אותו.

ה

ההפגזה התחילה איך שהורידו את רשת ההסוואה מהבאגי, האדמה רעדה. זה לא רגיל, אמר לו דוד, גמלוני, גרמי, רק נער, עם שפם שטרם צמח לגמרי, אולי נחזור? הם יצטרכו אותי.

אף אחד לא חוזר עכשיו, אמר רועי, עכשיו בורחים. ומייד מטחים כבדים, פצצות מצרר וזרחן, כל הגבעות בוערות, בהפוגות המעטות של השקט אפשר לשמוע זעקות. כנראה שהחליטו להרוג פה את כולם.

פגזים ופצצות, כדורי אש בוהקים, מתפקעים בניצוצות אדומים וצהובים, כל האוויר זו מרעם הפיצוץ, ריח אבק השרפה עוקץ בגרון. מזל שאי אפשר לראות מעבר לגבעה. שם סוף העולם.

הוא צריך לתפוס את דוד בכוח, להושיב אותו על הכיסא שלצידו, לקשור עליו ועבורו את חגורת הבטיחות. הוא הביא איתו רק תרמיל גב קטן, ורועי משליך אותו מאחורי גבו אל רצפת הבאגי, מקווה שלא יפול. אין זמן לדאוג לכולם עכשיו, רק לנסות ולהימלט. הם אמנם מחוץ לטווח האש, אבל קרובים מספיק, קרובים מדי. אי אפשר לשמוע את קול המנוע, הנבלע ברעשי הנפץ, אבל המכונית נשמעת לו, והם זזים, אחורה כדי לצאת מהמקום בו החנה ואז קדימה, רחוק משם. דוד מנסה להסתובב, עיניו פעורות, מתקשה להיפרד, לא מבין עדיין שהכל נגמר. החגורה

מקבעת אותו למקומו. רועי לוחץ על דוושת הגז. פטריית עשן ענקית מתרוממת ממעל.

*

שחררו הודעה, התירו לפרסום. הכוח הרב לאומי עוזב. טורקיה תפוס אחריות על השטח לתקופת מעבר, ואחר כך נראה. א ניו פיז איז ביגינינג. איטס אבאוט טיים. לט דם אול דיי. הספינות כבר בדרך. לכל בעלי האזרחויות הזרות מומלץ לעזוב, כמובן, נו מור אסיסטנס וויל בי גיוון.

כמה זמן נשאר? אי אפשר לדעת. ימים, שבוע, אולי חודש. בטח לא יותר. מסתבר שתכננו את זה, הבני זונות. בכל דבר הם מפשלים, ודווקא את זה הצליחו לשמור בסוד. יהיה פה חרא, עוד יותר חרא. את בורחת? אני נשארת. ואתה? גם.

הם עומדים מעל מיטתה של הודיה. פניה שלווים. סימני המכות כמעט החלימו, רק הלסת עוד נפוחה. צינורית הזנה משתלשלת אל מחוץ לאפה. לפחות היא נושמת לבד, עמוק ורגוע. היא לא סובלת.

ויקטוריה פה כל יום, עוצרת לשעה שעתיים בדרך למועדון. גם הוא אמור להיסגר. הטורקים כבר הודיעו שהם לא מעוניינים בבילויים מהסוג הזה, ובכל מקרה כמות כוח האדם שיחזיקו פה תהיה קטנה משמעותית מזו של הכוח הרב לאומי. טורקיה נאלצת לפעול לא בגלל שאיפה לכוח, חלילה, הסביר הנשיא, אלא מתוך מחוייבות היסטורית ובנסיון לתקן את הנזק שגרמה המעורבות הזרה במשך המאה העשרים הארוכה. עוד מעט יפנו גם את בית החולים. הם צריכים להחליט מה לעשות.

דוד עדיין לא ראה את אחותו. הוא ברשימת המבוקשים, ואם ינסה להגיע לכאן המצלמות יזהו אותו מייד. זה לא שווה את הסיכון. ובכל מקרה הוא עדיין לא התאושש, שוכב כל היום מכורבל בשמיכה על הספה בביתו של רועי, רואה סרטים

ותוכנית ילדים ברצף, ממלמל דברים. הוא היה צעיר מאוד כשנפרד מהודיה, ואף פעם לא חשב שיתאחדו שוב. המורדים היו המשפחה שלו, הגבעות ביתו, ועכשיו, במה שהסתבר כמבצע אחרון של נקמה והשלטת סדר, הם חוסלו, והוא נותר יתום וערירי. למה לא נתת לי למות שם, איתם, מה יהיה איתי עכשיו, אמר לו אתמול כשניסה לשכנע אותו לאכול, מא בידי אעיש.

ויקטוריה צריכה ללכת לעבוד. הוא ישאר כאן במקומה. פעמיים ביום מחליפים חיתול ומשנים תנוחה, שלא יהיו פצעי לחץ. את גדם היד צריך לחטא, אחרת הוא עלול להזדהם. אח אחד, מהבודדים שנותרו, הסביר לו בדיוק מה לעשות. מין הייה? מיש בינתכ, אה? לא. בינתי מאתת. אללה ירחמהא.

*

גשם כבד יורד, והרחובות מוצפים. מזג האוויר משתגע. חורף שחון וחם, ופתאום סערה כזאת, ששום דבר פה לא מוכן לה. כבר שלושה ימים ככה, בלי הפוגה. הזהירו שאם זה ימשך יצטרכו לסגור את הרכבת התחתית, כי המים שהמשאבות מוציאות זורמים ישר חזרה. אומרים שהקומות התחתונות בחניונים הוצפו לגמרי, שהעכברים נאלצו, לראשונה, לבקש סיוע בחילוץ אנשים שנלכדו למטה, אבל שהכוח הרב לאומי שקוע במאמצי הפינוי ושאין עם מי לדבר.

הרחוב שליד ביתו זורם כנהר. שברים נישאים בזרם העכור. למזלו פתח הכניסה למאורה מוגבה, כך שבינתיים המצב בשליטה, אבל הוא כבר התחיל לתכנן פתרון חירום, אטימת הכניסה הזו והכשרת אחרת, ותיקן בחופזה משאבה ישנה, ידנית, כך שלא יהיה תלוי כלל ברשת החשמל. דוד עזר לו במהלך העבודה, או לפחות לא הפריע, הגיש לו כלים, הקשיב להסבריו. מוזר, עוד מישהו בבית שלו. הוא לא חשב שזה אפשרי אבל מתרגל מהר. הוא עוד די ילד, דוד, יש לו המון ללמוד, אבל הוא לא רע, לא מעצבן מדי, שקט בדרך כלל. הם סידרו לו חדר, עם מיטה, ארון, שולחן

ומסך משלו. הם אוכלים ביחד, ומדי פעם ויקטוריה מצטרפת אליהם. רועי נהנה לבשל לכולם, חושב על התפריט מראש, מנצל את מלאי קופסאות השימורים ומנות החירום שצבר ביצירתיות. דוד וויקטוריה לא מחמיאים לו, אבל גומרים הכל, תמיד, ומבקשים עוד. זה כיף. הם אפילו משוחחים במהלך הארוחה, ויקטוריה מעדכנת אותם בדברים שהיא שומעת במועדון בו היא רוקדת מהלקוחות הקבועים אשר באים להיפרד ממנה לפני שהם עוזבים, דוד שואל על דברים אותם הוא לא מבין בעיר הזאת, הזרה ומוזרה עבורו.

הם לא מדברים על העבר או העתיד. רק הכאן והעכשיו קיימים, כל השאר כואב או מפחיד מדי. אבל רועי יודע שאין ברירה. דברים משתנים, צריך להחליט מה לעשות.

*

קשת כפולה, מרהיבה, תלויה בשמיים, נמתחת במערב לרוחב כל האופק, ממסגרת בתוכה את הריסות תל אביב ויפו. הוא על גג בית החולים, נושם עמוק, מרגיש חי וצלול.

רופאה גרמניה, גבוהה וגמלונית, נכנסה היום לחדר בזמן שהחליף תחבושת וחיטא את גדם ידה של הודיה. הוא די טוב בזה, שום דבר לא מפחיד או דוחה אותו. יו נואו שי קנט פיל אני פיין, היא ניסתה לברר אם הוא מבין את המובן מאליו, דר איז נו ריל הופ אוף אימפרובמנט.

הוא יודע, אין לו אשליות. לא יקרה נס. הודיה היא צמח. מוחה מת כמעט לגמרי, משמר רק את פעולות הגוף הבלתי רצוניות, פעימות לב, נשימה. כבר אין לה מודעות, מחשבות או זכרונות. היא מכונה אוטומטית שלא מייצרת כלום, רק צורכת אוכל נוזלי באמצעות הצינורות המחברים אליה. אין שום טעם בחיים כאלה.

דיי וויל בי קלזינג דה הוספיטל, אנד איי וונט בי אייבל טו פרוטקט הר. איי אם ליבינג דיס פלייס סון.

וור אר יו גואינג? הוא שואל. עיניה יפות, מימיות וכחולות, על לחייה סומק תמידי. בק הום, טו גרמני. איי ליב אין מינשן. יו מיס הום? ורי מאן. יור אר סטיינינג? איי טינק סו. דיס איז מיי הום.

*

זה הלילה הלפני אחרון במועדון. ויקטוריה הזמינה אותו, פתאום ככה שאלה אם הוא רוצה לבוא, כדי לראות אותה רוקדת לפחות פעם אחת. היא לא רוצה אותו פה במסיבת הסגירה, כי אז יבואו כל הלקוחות הקבועים להיפרד והוא סתם יפריע, אבל היום לא אכפת לה, היום יכול להיות נחמד.

הם נכנסים ביחד מכניסת העובדים, אין שומר בפתח, רק מצלמה אליה היא מנופפת. גם רועי מביט אל העדשה, מחייך, קצת נבוך. הוא לא רגיל לזה.

קודם, בבית החולים, החליטו מה לעשות. ויקטוריה תעבור אליו, לפחות לתקופה, זה יכול לעזור, יהיה בסדר. הוא לא גילה לה שנזכר מאיפה הוא מכיר אותה, שהכל חוזר אליו. יהיה עוד זמן לזה. עכשיו היא נותנת לו תלושים איתם יוכל לקבל שתייה בבר ונפרדת ממנו בלי להגיד שלום. הוא סומך עליה, זה חשוב, הם מסתדרים.

המועדון הוא שכפול של מועדונים כאלה בכל מקום אחר. נקודות אור והרבה חושך, מוזיקה רועשת, ספות כהות, במה מוגבהת עם עמודי ריקוד כסופים, בר ארוך לידו הוא מתיישב. עוד מוקדם, ואין הרבה אנשים. מזל.

הוא שותה בירה אחת לאט, ואז שנייה מהר. חשפנית צעירה, לבושה בגד גוף לבן וזנב שפנפנה, מנסה לעניין אותו בריקוד פרטי, בידכ לפ דאנס, יא אוסתאז? אי אפשר לזהות על פי המבטא אם ערבית היא שפת האם שלה או שחשבה שהוא כזה, אבל מה

זה משנה בכלל. הוא מושך בכתפיו ומחייך אליה, מומכן בעדיין. עוד בירה. יש לו כסף אם יגמרו התלושים.

הוא בדיוק חוזר מהשירותים, שורת תאים נטולי דלתות, עם שלטים רב לשוניים שאוסרים על שימוש בסמים בשטח המועדון, ממנוע, פרוהיבטד, אסור, וויקטוריה עולה להופיע. הוא לא ראה אותה אף פעם בשמלה. מתאים לה. מבטיהם נפגשים. הוא מתיישב קרוב לבמה, מתחיתה. היא מסתחררת על מקומה בדרכה לעמוד, שולי השמלה הכהה מתרוממים, רגליה השריריות נחשפות מעט. נינה סימון שרה. פתיחת כפתור אחד והשמלה נושרת ממנה, כמה שהיא יפה.

העמוד הוא שותף לריקודה, וויקטוריה מתפתלת, נתלית ומטפסת עליו, בסדרה של תרגילים המבוצעים בשלמות, בכוח, בדיוק, ומתחברים לרצף המתאר פיתוי רב תשוקה, שיא וסערה, ואז פרידה כפויה. עיניה עצומות בחלקן רוב הזמן, היא מספרת לעצמה את הסיפור שגופה מתאר. הוא מוחא כפיים עם סוף השיר, מחייך בלי לשלוט בזה. ויקטוריה מתכופפת ואוספת את השמלה מרצפת הבמה בדרכה החוצה, שולחת אליו מבט מעבר לכתפה. עוד מעט תצא אליו.

כדאי שילך עכשיו. היא צריכה לעבוד והוא רק יפריע לה, אולי תבוא אליו אחר כך, כשיגמר פה. הם מתחבקים לפני שהוא עוזב, בפעם הראשונה, וזה מביך אבל גם כיף, מוזר כל כך.

*

זאת לא חקירה, רק שיחה, אומר לו יוסוף, שהסתבר כאיש חשוב, מציע לו קפה, אקספליין טו מי.

רועי ידע שזה יבוא. הוא הרי מושכלנגי, ככה שכל דבר שקשור בו עובר ישירות למוחאבארת. אבל קשה לו להיות רגוע. קשה לו להסביר. סטארט פרום זה ביגינינג, האו דו יו נואו דיס הודיה כהן?

והוא נושם עמוק, ומספר את שנזכר בו רק לאחרונה.

היא וביתו היו חברות טובות, פעם, בגן הילדים. הוא הכיר את כל המשפחה, את אביה ואמה, את אחיה התינוק, את הדודה הצעירה, הקצת משוגעת, שאספה אותה מדי פעם מהגן. ככה היה עד ההפצה הגדולה. היא מזכירה לו אותה. זה לא סיפור כזה מסובך, בעצם.

*

אמבולנס הוביל אותם עד פתח הבית. הרשו להם לקחת מיטת בית חולים, מכונת הזנה ומלאי אוכל נוזלי, חיתולים וחומרי חבישה. זה יספיק רק לזמן קצר, עד שיראו מה לעשות. ויקטוריה חתמה על תעודת השחרור בשמה האמיתי, אבישג. לקח להם שעתיים לארגן הכל, לסדר ככה שיהיה מקום לארבעתם.

יותר רגוע עכשיו, בחוץ, יורים פחות. ספינות הפינוי יוצאות מחיפה, ומשאיות שעליהן רמקולים עוברות ברחובות ורק מחכות למי שיעצור אותן כדי להסיע אותו לשם. אבל מסתבר שהם לא היחידים שבחרו להישאר. משום מה כמות העוזבים קטנה משציפו, למרות הגמשת הקריטריונים לקבלת סיוע בקליטה מחדש. אנשים, ערבים, יהודים, דתיים, חילונים, כל בניה השורדים של הארץ, בוחרים להישאר במקום שאין כל דרך לדעת מה יהיה בסופו. מוזר.

דוד יושב ליד מיטתה של הודיה, מחזיק בידה. הוא בוכה. רועי רוצה לגשת אליו, קם ממקומו. תן לו, אומרת לו ויקטוריה, זה טוב להתאבל, זה יעזור לו להיפרד.

*

הוא מתקן את המכונה, בוחן את אקדח המסמרים שלועו קבוע בתחתית כרית הראש.
הכל עובד, הכל מוכן.

*

ויקטוריה וזאב, שהם רועי ואבישג, יושבים בקומה העליונה של פארק המפגש, מרכז הפיוס והאחוזה, צופים על הים, מחזיקים ידיים. היא בהריון, מי היה מאמין, בגילה, ובינתיים הכל בסדר, קצת בחילות, לא נורא.
המזון הנוזלי כמעט ונגמר. למרות כל המאמצים פצעי לחץ סגולים, מגירי מוגלה, הופיעו על גבה של הודיה. ברור מה צריך לעשות.

*

רועי מרים אותה בזרועותיו. היא קלה. פניה שלוויים. הוא מניח אותה על מזרון המכונה. אבישג עוזרת לו להדק את הרצועות. דוד קורא תפילת פרידה שכתב. שלושתם מנשקים אותה על מצחה. המכונה עובדת. בזמן אקראי, על פי בחירתה שלה, תירה מסמר בודד לגזע המוח של הודיה. היא תמות מייד. הוא ניתק את מנגנון השריפה העצמית של המכונה. הם יקברו אותה מחר, במקום יפה.